

VASAROS NUOSPAUDA

Nr. 8

LAIKRAŠČIO

Universitetas Vytauti Magni

PRIEDAS

2006 ruduo

Šia vasarą nemažai VDU studentų lankėsi užsienio šalyse ir džiaugėsi galėdami susipažinti su kitų kultūrų atstovais. Nuotraukoje – Lina Baltušytė, „AIESEC“ tarptautinėje konferencijoje Varšuvoje kartu su dalyviais iš Bolivijos

Šiame numeryje:

2 psl.

Norvegija – stebuklų kraštas?

4 psl.

Po Europą – autostopu

6 psl.

Ištrauka iš studento vasaros dienoraščio

9 psl.

Kremlius yra ne tik Maskvoje

14-15 psl.

Jūsiškė Italy – tai ne mūsų Italija!

16 psl.

Studentiškų vestuvių ypatumai

Vasaros prisiminimai

Atsiverčių nuotraukų albumą, išsiverdu puodelį kvapnios žemuogių arbatos ir užsikloju prisiminimų antklode. Ach, kaip gera... Bent trumpam sugrįžta vasara.

Ar dar jaučiate saulės zuikučių šilumą ant skruostų? Vadinas, atostogas praleidote gerai. Ir visai nesvarbu, ką veikėte – aplankėte Filipinų salas ar Palangos paplūdimį, uždarbiavote Amerikoje ar Lietuvoje šalia greitkelio pardavinėjote arbūzus. Svarbiausia, ar šie prisiminimai padeda sušilti, kai per žvarbų lietų žingsniuojate į paskaitas.

Jei vis dėlto vasara nebuvo tokia, kokios norėjote, galbūt ši „Vasaros nuospauda“ Jus įkvėps. Ir per kitas atostogas ištranzuosite pilkaisiais keleliais į pasaulio kraštą. Na, gal tik į Europos kraštą. Baisoka? Nesijaudinkite, užkietėjusi tranzuotoja Vita Lysovaitė Jus

įtikins, kad ir iš kebliausių situacijų galima išsisukti, o su 50 eurų kišenėje įmanoma nukeliauti į Kroatiją ir grįžti atgal.

Net jei ir skersai išilgai išmaišėte ne vieną šalį, tikiu, kad „Vasaros nuospaudoje“ rasite, ką paskaityti. Juk prabėgomis pasigrožėję turistų lankomais objektais, dažniausiai nespėjate pajusti tikrosios šalies dvasios, perprasti jos gyventojų charakterių. Todėl šmaikštūs Viktorijos Ivanovos pastebėjimai apie „stebuklingą“ kraštą Norvegiją bei Gražinos Širvytės pasakojimas apie plepiusius italus turėtų tikrai sudominti.

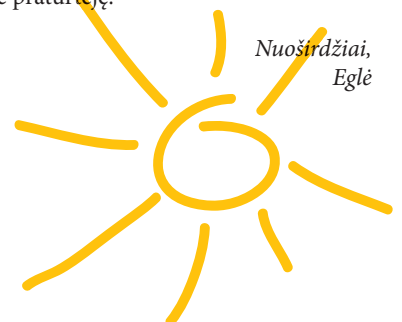
Be to, labai smagu sužinoti, kad kažką nepakartojamo galima nuveikti ir neiškeliant kojos iš savo gimtosios šalies. Mūsų siūlomas variantas gali tikti ir Jums, jei tik nebijote šmėklų. Jokios baimės joms neju-

čia Beatričė Jacunskytė, papasakojusi, kaip įdomu buvę Marvelės kapinyne atkasinėti mūsų protėvių skeletus, apkarstytus žalvariniais papuošalais.

Ir visa tai, ką Jums čia paporinau, – tik trupinėliai: įdomių ir smagių istorijų „Vasaros nuospaudoje“ rasite dar daugiau.

Tad atsiverskite ir pasinerkite – jei ne į savo, tai bent į kitų prisiminimus. Tikiu, pasijusite praturtėję.

Nuoširdžiai,
Eglė

Norvegija – stebuklų kraštas?

■ **Viktorija Ivanova,**
VDU absolventė

Gavau lietuvišką diplomą ir „nutekinau“ savo protą į Norvegiją, tiksliau – į kaimą prie Bergeno braškių skinti. Ne tu tikrų, bet šiaip gyvenimo braškių.

Norvegija – akmenimis nusėtas kraštas. Šalia fjordų nėra paplūdimių, todėl juos atstoja akmenuoti krantai

Norvegijoje gausu prieplaukų: daugelis norvegų turi po valtėlę, kuria plaukia į kitą šalį dirbti ar kitokiais reikalais

Prieš Tėvynę galiu pasiteisinti tik tuo, kad porą dienų per savaitę čia gyvenančių lietuvių vaikams neleidžiu pamiršti gimtosios kalbos, primenu Lietuvą diktantais su daugybe nosinių bei super sudėtinga skyryba. Visgi graži tradicija, kad visi užsieniečiai mokiniai turi teisę bent dvi valandas per savaitę pasimėgauti savo kalbos dvasia. Stebuklas – atvažiuoja Deimantė iš Pasvalio ar Jonas iš Klaipėdos į Norvegiją, pradeda eiti į mokyklą, o tvarkaraštyje – lietuvių kalbos pamokos. Ne vienas sakė, kad to tai tikrai nesitikėjo.

Duonos kepalėlis – 7 litai

O toliau stebuklai veriasi ir neprašomi, nuo jų nepabėgsi. Net žmonės, kurie yra pragyvenę čia keletą metų, dar ilgai stebina „stebuklingos“ maisto, autobuso bilietėlių, įvairių paslaugų kainos. Vienkartinis autobuso bilietas priklausomai nuo kelio ilgio kainuoja apie aštuonis litus. Duonos kepalėlis – septyni litai, nevalgomos – du litai.

Kainos tuo įspūdingesnės, kad dažnai visai neatitinka laukiamos kokybės. Nežinau, kada eisiu kirptis į normalų saloną, nes pakirpti ir padažyti plaukus kainuoja vis dėlto pusę tūkstančio litų, be garantijos, kad rezultatas patenkins, nes sakoma, kad norvegės, taip pat ir kirpėjos, akivaizdžiai nesimpatizuoja užsienietėms.

Mėgstamas užsiėmimas – intrigų rezgimas

Visgi žmonės nėra labai nemalonūs, mėgsta paplepti, o ypač apie kaimynus ir draugus. Toks artimas lietuvių širdžiai pavydas ir čia sutinkamas, o tai irgi padeda adaptuotis atvykėliams. Teko įsitikinti, kad tokie pomėgiai, kaip intrigų rezgimas ir stebėjimasis kitų suregztomis intrigomis, labai suartina tautas. Kuo įdomesnė tavo intriga, tuo labiau laukiamas tampa įvairiuose lizduose (taip vadinami namai, kuriuose vienu

Šios lėlytės, vaizduojančios pagyvenusių norvegų porą, aprengtos tradiciniais norvegiškais megztiniais, kuriuos dažnai įsigyja turistai

metu gyvena nuo šešių iki dvylikos lenkų, rusų, lietuvių bei latvių, kartais – norvegų). O jei netyčia tampi nelaukiamas, žinok, tu – žvaigždė, nes tam kartui visus perspjojei savo intriga.

Jeigu esi toks be galo protingas, kad sugebi susišnekėti angliškai (norvegiškai kalba maždaug 0–4% atvykusių tautiečių), tai gali tikėtis labai įdomių „pletkų“ iš norvegų, nes ten jau visai kiti mastai. Pavyzdžiui, mano kaimo norvegės ignoruoja vieną kirpyklą, nes ją kažkokiai iranietei nupirko sugyventinis norvegas. Tokių istorijų begalės – nieko nestebina mergina, gimtojoje šalyje visą gyvenimą vargusi tėvų ūkyje, čia besirenkanti namą už tris milijonus kronų. Viena pažįstama norvegė man net pasiskundė, kad jų vikingai, taip lepindami užsienietes, daro gėdą savo šalies moterims.

Nuo drėgmės tinsta smegenys

Orai prie Bergeno „pasakiški“. Pastoviai dulikia pilkas depresinis lietus, niekada nuo žolės nedingsta rasa, o uolomis, iš kurių Norvegija ir sulipdyta, nenustoja čiurlenti kalnuose gyvenančių trolių ašarų upeliai. Tarp atvažiuosiujų sklinda kalbos, kad nuo drėgmės pusantro karto išinsta smegenys ir pasidaro gana sunku, dažnai net neįmanoma, jomis mąstyti.

Broliai ir sesės lietuviai taip pateisina visus negražius darbelius, kurių prikričia šioje tikrai svetingoje šalyje. Įvažiavai į tvorą, nusipylei iš kaimyno traktoriuko dešimt litrų dyzelio ar pakeitei penkis meilužius per mėnesį, nesumanyk kaltinti savęs – tai tik ta nelemtoji drėgmė kalta. Na, ir šiek tiek laisvė, kurios čia tiek daug ir kuri dar taip sunkiai lietuviui pakeliama.

Pasitaiko žmonių, kurie sugeba atsispirti drėgmės veikimui, o dar didesnis stebuklas, kad kai kurių imuninė sistema sugeba visiškai ignoruoti tą drėgmę gana ilgą laiką. Na, bet aplinkiniai žino, kad drėgmė vis tiek kaupiasi, ir jos neišvengsi, taigi esi pasmerktas anksčiau ar vėliau ją pripažinti kaip gyvenimo konstantą. Beje, skaitytojams derėtų prisiminti, kad šių eilučių autorė taip pat yra veikama drėgmės, nors ir stengiasi to nepripažinti.

Skeletai menotyrininkės neišgąsdino

■ Nerijus Budrys

Menų instituto magistrantė Beatričė Jacunskytė praeitą vasarą įgyvendino savo nuo vaikystės puoselėjamą svajonę – dalyvavo Marvelėje vykstančiuose archeologiniuose kasinėjimuose. Kasinėdama pirmųjų kauniečių kapus, ji patyrė daug įsimintinų įspūdžių.

Kapų plėšikė

Beatričė archeologija domėjosi nuo pat vaikystės. „Neskaičiau teorinių knygų apie archeologiją, bet man visuomet labai patiko patys kasinėjimai. Varvindavau seilę, žiūrėdama televizijos laidas apie tai, ir labai pavydėdavau ten besidarbuojantiems žmonėms, nors ir žinojau, kad tai nėra lengvas darbas“, – pasakojo studentė.

Būdama maždaug dešimties metų, ji jau atliko „praktiką“ savo gimtajame mieste vykusiuose kasinėjimuose.

„Vakarais eidavau į kasinėjimų vietas ieškoti visokiausių lobių. Žinoma, aukso neradau, bet aptikdavau daugybę visokiausio kitokio turto: kaulus, žandikaulius su dantimis, įvairiausių stikluokius, akmenukus, vielines sąžiningai tempiau namo ir, rūpestingai sudėliojusi į maišelius, juos ten laikiau“, – apie pirmąją savo „archeologinę“ patirtį pasakojo mergina.

Pasak jos, namiškiai nebuvo sužavėti šiuo užsiėmimu. Mama baiminosi, kad ji parneš namo „kokią nors cholera“ ar dar ką nors baisaus. Tuo metu Beatričė tiesiog įsivaizdavo, kad yra labai šauni ir akyla, nes randa tai, ko „nepastebėjo“ archeologai.

„Tik šią vasarą, padirbėjusi kasinėjimuose, supratau, kad buvau tapusi tikra kapų plėšikė. Archeologai kartais palieka nakčiai radinius, jeigu jie būna neiškasti iki galo ar nesuarchyvuoti, o aš, nenaudėlė, ateidavau ir viską surinkdavau. Tikiuosi, kad šiam mano nusikaltimui jau suėjo senaties terminas“, – su šypsena savo vaikystės „nuodėmes“ prisiminė Beatričė.

Pasak Beatričės, archeologiniuose kasinėjimuose dalyvavęs jaunimas mėgdavo ir papokštauti: savo „lavonėliams“ sugalvodavo vardus arba spėliodavo, kuris čia iš jų galėtų būti gražus

VDU studentė Beatričė (iš kairės), Marvelės kapinyne atkasinėjusi pirmųjų kauniečių kaulus, tai įvardijo kaip įspūdingą patyrimą

Čiupinėjo pirmųjų kauniečių kaulus

Todėl nenuostabu, kad praeitą vasarą mergina, sužinojusi, kad galima padirbėti didžiausiam Kauno apylinkėse Marvelės kapinyne, pasinaudojo šia galimybe. Kasinėjimams šiame II-XII amžių kapinyne vadovavo VDU dėstytojas dr. Mindaugas Bertašius.

„Mes tyrinėjome pačius seniausius kapus: maždaug II-VI amžiaus. Galima sakyti, kad savo rankomis čiupinėjome pirmuosius kauniečius. Tai iš tiesų įspūdingas patyrimas, beveik tas pat kaip liesti Andrių Mamontovą – galima sakyti, kad jau viską pasiekiau ir nebėliko prasmės gyventi toliau“, – juokaudama savo įspūdžius pasakojo studentė.

Kasinėjimuose vienu metu dirbdavo apie 10 žmonių, tarp kurių buvo ir keletas VDU studentų. Vienu metu padėti buvo atvykę Lietuvoje stovyklavę užsienio lietuviai. Pasak mūsų pašnekovės, iš jų pagalbos buvo nedaug naudos, nes jie nemokėjo normaliai dirbti, be to, buvo per daug žmonių.

„Gerai, kad tai truko tik tris dienas, tad apsimetėme, kad vieni kitų nenerviname, ir viskas praėjo ramiai“, – sakė mergina.

Skeletams duodavo vardus

Atkasant senuosius kapus, darbo procesas yra gana paprastas. Pirmiausia nukasama velėna, o po to atsargiai, sluoksniu po sluoksnio, nukasamos žemės, o kai kas nors atrandama – jos nušluojamos. Kadangi archeologija – rimtas mokslas, viskas būdavo daroma su vadovo palaiminimu.

„Dažniausiai rasdavau kaulų, kartais – karoliukų, iečių antgalių, peilių, kirvukų. Iš retesnių ir įdomesnių savo radinių paminėčiau diržo sagtį, baltiškajai kultūrai nelabai būdingų papuošalų, medžiagos gabalėlį. Aptikome ir plotą, kuriame buvo vaikų ir kūdikių kapeliai. Radome ir išplėštų kapų, ku-

riuose kaulai buvo sumesti bet kaip“, – apie savo radinius pasakojo Beatričė.

Pasak merginos, atkasinėti žmonių kaulus nebuvo baisu, nes ji save laiko užkietėjusia „racionaliste“ ir šmėklomis netiki. Atvirkščiai, mūsų pašnekovei patiko sunkus ir įdomus kasinėjimų darbas, o bedirbdama su kolegomis net savotiškų pramogų prisigalvodavo: „Sukurdavome savo „lavonėliams“ įvairiausių vardų, paspėliodavome, kuris čia iš jų galėjo būti gražus. Apskritai grožis ten sąlyginis – su estetiniu jausmu sunkiai susiejamas. Bet kartais pasirodydavo gražu, kai gulėdavo sau žmogeliukas, beveik visus baltus dantukus išsaugojęs, ant krūtinės papuošalais apkarstytas rankytes nuo žiedų pažalivusiais pirštais sudėjęs...“

„Amazonė“ ar transvestitas?

Beatričė savo darbą Marvelėje pradėjo tada, kai garsioji „Amazonė“, sukėlus didžiulį žiniasklaidos susidomėjimą, jau buvo atrasta. „Buvo išsakyta daugybė hipotezių apie tą moters kapą su vyriškomis įkapėmis. Greičiausiai tai buvo šeimos vade po vyro mirties tapusi moteris, o gal tiesiog tų laikų transvestitas, kas žino?“, – šmaikštavo mergina.

Kasinėjimuose buvo dirbama apie penkias valandas per dieną. Būdavo karšta, todėl darbas prasidėdavo anksti rytą. Atsiradavo laisvo laiko pabendrauti su kolegomis ir su kasinėjimų vadovu.

„Į darbą visi važiuodavome vienu autobusu, tad būdavo smagu stebėti užsimiegusių kolegų veidus. Jaukiai vieni su kitais pabendraudavome per pietų pertrauką“, – pasakojo studentė.

Mūsų pašnekovė patvirtino, kad kasinėjimuose puikiai praleido laiką: patyrė gerų įspūdžių, sutiko naujų žmonių, išbandė tai, apie ką svajojo nuo vaikystės, ir tikrai neatsisakytų dar kartą padėti archeologams.

Po Europą – autostopu

■ **Eimantas Skersis, HMF 3 k.**

Mūsų universiteto studentė Vita Lysovaitė ir toliau nesiliauja stebinti draugus. Praėjusią žiemą autostopu nuvykusi net iki tolimojo Maroko, vasarą mergina beveik mėnesį pakeleivingomis mašinomis keliavo po Europą. Kaip teigia pati žygio dalyvė, ši kelionė įsimintina tuo, jog pirmą kartą ji vyko visai viena.

Pačioje kelionės pradžioje Vita Lysovaitė patyrė šokiruojantį nuotykį, tačiau išdrįso tęsti kelionę ir viena nu-tranzavo į Lenkiją, Slovakiją, Austriją, Vengriją, Slovėniją bei Kroatiją

Per beveik mėnesį – šešios valstybės

Keliaudama autostopu, išskirtine šukuosena išsiskirianti mergina jaučiasi tarsi žuvis vandenyje. Netrukus tokių kelionių dešimtmetį švęsianti Vita pripažįsta, jog artimieji jau priprato prie tokio jos gyvenimo būdo. „Mama pati mane nuveža iki „taško“ (Klaipėda – Vilnius automagistralės)“, – neslepia mergina.

Būdama jaunesnė, tokiu būdu tranzuotoja „išmaišė“ visą Lietuvą, o vos tik sulau-

kusi pilnametystės, nėrė į užsienį. Kelionėse sukaupta patirtis padeda merginai išsisukti iš pačių įvairiausių ir netikėčiausių situacijų, su kuriomis tenka susidurti keliaujant tokiu būdu.

Įspūdingiausią šios vasaros kelionę pradėjusi Kaune, per kiek daugiau nei tris savaites trukusią kelionę tranzuotoja aplankė Lenkiją, Slovakiją, Austriją, Vengriją, Slovėniją bei Kroatiją. Nors visos valstybės turi savo įdomybių, tačiau merginai labiausiai patiko Kroatija, kurioje ji praleido kiek daugiau nei savaitę. „Puikūs žmonės, saugus bei gražus miestas, geras maistas“, – taip apie labiausiai patikusį miestą Zagrebą atsiliepė Vita.

Incidentas vos nesugadino visos kelionės

Keliaudama viena, mergina neišvengė kandžių vyriškos lyties atstovų pastabų, nedviprasmiškų pasiūlymų, tačiau, panaudojusi tokiose kelionėse sukaupią patirtį bei šaltą protą, iš tokių situacijų išsisukdavo. Tiesa, vienas incidentas vos „nepalaidojo“ visos kelionės.

Tai įvyko jau pirmąją išvykos dieną, keliaujant iš Varšuvos į Krokuvą. Nieko blogo nežadančią, šiltą, saulėtą dieną viskas vyko pagal tobulą scenarijų: labai greitai sustojo graži mašina, kurioje sėdėjo inteligentiškas vyrukas, kuris važiuojantis reikiama kryptimi. Viskas atrodė tiesiog idealu. Tačiau netikėtai mergina atkreipė dėmesį, jog važiuojant automagistrale visos mašinos juos lenkia. Apsisukusi į vairuotoją mergina pamatė šokiruojantį vaizdą: vyrukas, švelniai tariant, „žaidė su savimi“. Nedelsiant liepusi sustabdyti mašiną, mergina iššoko laukan ir jau buvo pasiruošu-

si grįžti namo, tačiau, surūkiusi pusę pakelio cigarečių, nusiramino ir tęsė kelionę.

Keliaudama po Kroatiją, mergina netikėtai susipažino su legendinio šios šalies krepšininko Tonny Kukočo broliu. Krepšiniu besidominčiai Vitai tai buvo vienas iš maloniausių kelionės nutikimų. Daugybę metų Nacionalinėje krepšinio asociacijoje (NBA) praleidusio žaidėjo brolis papasakojo apie žaidėjo gyvenimą už aikštelės ribų, pagalbą šeimai sunkiu momentu ir, žinoma, pinigus. P.Kukočas prisiminė kaip, šalyje vykstant karui, tarp tankų virtinių laviruodavo brolio dovanotu „Ferrari“ markės automobiliu.

Karo padariniai šalyje vis dar matomi

Prieš dešimtį metų Balkanų pusiasalyje praužusio karo padariniai, anot merginos, matomi iki šiol. Kroatijoje, tose vietose, kur kažkada driekėsi fronto linijos, dabar vis dar stūkso griuvėsių kalnai, primenantys, jog dar neseniai čia vyko kruvini susirėmimai. Tiesa, žmonės apie karą kalba nenoriai. „Kam prisiminti tai, kas baigėsi“, – tokią frazę dažniausiai išgirdavo Vita, pasiteiravusi vietinių gyventojų apie šalį krėtusius baismus.

Šalyje keliautoja nepastebėjo ir gana dažnai pabrėžiamos kroatų ir serbų nesantaikos. Anot pašnekovės, žmonės nejučia vieni kitiems pagiežos: jie paprasčiausiai mano, kad pykti ant žmogaus, kuris jiems nepadarė nieko blogo, yra kvaila. Juk paprasti eiliniai žmonės nekalti nei dėl paties karo, nei dėl jo nusineštų aukų.

Kroatai pamišę dėl futbolo

Kadangi mergina Kroatijoje viešėjo pasaulio futbolo čempionato metu, turėjo progą įsitikinti, kaip kroatai palaiko savo nacionalinę futbolo ekipą. Iš šalies, kurioje sporto madas diktuoja krepšinį, atvykusiam žmogui buvo neįprasta stebėti, kai futbolo rungtynių metu visa šalis tiesiog apmiršta.

„Norėdama nusipirkti alaus, turėjau gana nemažai pakeliauti, nes parduotuvės tuo metu arba nedirbo, arba alaus atsargos jose buvo pasibaigusios, – teigė pašnekovė. – Žmogaus mieste taip pat nesutiks, mašinų nėra, atrodo, kad rungtynių metu gyvenimas šalyje tarsi sustoja.“

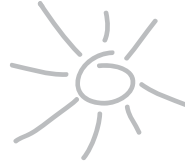
Beveik mėnesį po Europą keliavusi mergina teigia išleidusi vos 50 eurų. Tiesa, ji pripažįsta, jog šiai sumai įtaką darė lytis: visi stengėsi pavaišinti, maloniai bendravo, stabdant mašinas taip pat neteko vargti. Mergina džiaugiasi ir tuo, jog nė karto neteko nakvoti lauke: „Net palapinės neturėjau. Viskas labai gerai pavyko: nakvodavau arba mašinoje, arba pas „hostus“ – žmones, kurie specialioje interneto svetainėje pasiskelbia, jog gali priimti nakvynę į šalį autostopu atvykstančius „turistus“. Viskas vyko labai puikiai ir kelionė buvo tiesiog nuostabi“, – šypsojosi mergina.

Splito mieste Kroatijoje, prie Adrijos jūros. „Ši jūra tokia sūri, kad išsimaudžius oda buvo balta nuo druskos, o į jūros ežius ir kriaukles susižeidžia pėdas“, – kelionės įspūdžius pasakojo Vita.

Tarp D.Britanijos ir Ispanijos

Afganistaniečių bendravimo ypatumai, ypatinga Madrido dvasia ir linksmybės internacionalinėje draugijoje

▪ **Rūta Vainauskaitė, PMDI 4 k.**

Nuostabiai Menų instituto studentės Gretos Klimavičiūtės vasaros prisiminimai susiję su saulėtąja Ispanija – šalimi, į kurią ji nusprendė keliauti norėdama patobulinti savo ispanų kalbos žinias. Prisimindama linksmybes kartu su kambariokų kompanija iš įvairiausių pasaulio šalių, ji teigia gyvenusi lyg komedijoje „Europudingas“. Tačiau tam, kad užsidirbtų šiai kelionei, penkias savaites mergina praleido D. Britanijoje. Paradoksalu, bet šioje šalyje mergina turėjo progą susipažinti su afganistaniečių kultūra ir suvokti, kad, nepaisant tarp europiečių vyraujančios nuostatos, ne visi jie teroristai.

Prie karališkųjų rūmų Madride. Šalia esančiame parke, kurį pamėgęs ispanų jaunimas, Greta praleido ne vieną vakarą

Greta su dviem buto draugais: Oliveriu iš Madagaskaro ir Liudviku iš Prancūzijos. Kartu su visa internacionaline buto kompanija Greta keldavo smagius vakarėlius, kurių metų gurkšnodavo Ispanijoje populiarų gėrimą sangria

Afganistaniečiai ypač rūpinasi tautiečiais

Nuvykusi į D.Britaniją ir įsidarbinusi picerijos parduotuvėje, iš pradžių Greta truputį bijojo afganistaniečių, kurie sudarė jos bendradarbių daugumą. Jei mergina jų ko nors paklausdavo, šie pirmiausia sava kalba pasitardavo tarpusavyje ir tik tada atsakydavo. „Negalėdama suprasti, ką jie šneka, jaučiausi kvailai. Bet ilgainiui pripratau“, – sakė studentė.

Mergina pastebėjo, kad „afgani žmonės“ (taip jie patys save vadindavo) tarpusavyje bendrauja labai šiltai. Afganistaniečiai mielai rūpindavosi savo kraštiečiais – pavyzdžiui, jeigu iš jų šalies atvykdavo kad ir kaimyno draugo pusbrolis, šie surasdavo jam darbą, vietą gyventi ir pasirūpindavo kitais jo poreikiais. Į piceriją užėjus nepažįstamam afganistaniečiui, jis ir čia dirbantys jo tėvynainiai iškart tapdavo draugais.

Ne visi laikosi tradicijų

Nors Afganistanas – islamiška šalis, Gretos teigimu, dauguma afganistaniečių D.Britanijoje gyvena pagal europietiškas taisykles ir per daug nesistengia laikytis savo šalies papročių. „Kita vertus, galbūt tai labiau būdinga jaunajai kartai. Vienas vyresnių mano bendradarbių visuomet reikiamu laiku eidavo į poilsio kambarėlį melstis“, – prisiminė mergina.

Pasak Gretos, iš pradžių dirbti su afganistaniečiais jai atrodė baisoka dėl to, kad, kaip ir daugelis europiečių, ji buvo susidariusi nuomonę, kad afganistaniečiai – teroristai. Tačiau vėliau mergina pamatė, kad jie tėra tokie patys žmonės, kaip ir mes: su savo norais, pretenzijomis ir taip toliau. „Be abejo, jie man vis tiek atrodė keisti, bet ir aš jiems neatrodžiau esanti visai normali. Kultūriniai skirtumai vis dėlto egzistuoja“, – teigė studentė.

Pasiūlo lietuvių kalbos

Greta prisiminė ir vieną darbe nutikusį linksmą bei jai pačiai malonų nuotykių. Darbovietėje ji ne tik gamino picas, bet ir telefonu priiminėdavo užsakymus. Tai nebūdavo lengva – anglai, Gretos nuomone, šneka labai neaiškiai. Priiminėjant užsakymą reikėdavo paklausti pašto kodo, kurį daugiausia sudaro raidės, todėl dažnai tekdavo spėlioti, kokia vis dėlto esanti ta ištartoji raidė. Todėl kartą paskambinus vienam klientui, iš jo akcento Greta supratusi, kad jis nesąs anglas. Pasakęs savo užsakymą, klientas pasiteiravo, iš kokios šalies esanti Greta, o sužinojęs, kad iš Lietuvos, iškart ėmė šnekėti lietuviškai.

„Buvo be galo miela išgirsti lietuvišką kalbą, kai darbe girdi šnekant tik nesuprantama rytiečių kalba, – prisiminė Greta. – O vakare iš boso gavau papeikimą, nes su lietuviūčiu prašnekėjau apie 15 minučių.“

Madridas – savitas miestas

Nors D.Britanijoje užsidirbti Greta labai pavyko, tačiau į išsvajotąją Ispaniją ji nukeliavo. Nors iš pradžių svetima šalis merginą ne tik žavėjo, bet ir gerokai stebino, galiausiai mergina taip ją įsimylėjo, kad dabar tik ir svajojanti apie tai, kada galėsianti ten sugrįžti.

Idėja keliauti į Ispaniją merginai kilo universitete besimokant šios šalies kalbos: studentė neišdrįsdavo prabilti ispaniškai, todėl nusprendė, kad geriausiai vaistai būsių nuvykti į pačią šalį ir ten lankyti kalbos kursas.

Nors mergina buvo įsitikinusi, kad Ispanija jai tiesiog negalinti nepatikti, pirmieji išpūdžiai nebuvo labai malonūs. Vos tik išlipusi iš lėktuvo Madride merginą pribloškė karštis: eidama ieškoti metro, ji galvojo uždusianti. Jau išlipusi iš metro toje vietovėje, kurioje ketino gyventi, mergina pamatė, kad Londonas vis dėl to už šį miestą gražesnis.

„Be to, buvo apskritai baisu: visi šneka tokia nelabai suprantama kalba, gatvė didžiulė, pastatai aukšti... Pagalvojau, kad vis dėl to šis miestas negražus. Tačiau tą pačią

Nukelta į 12 psl.

Ištrauka iš studento vasaros dienoraščio

■ **Jonas Petronis, PMDI 2 k. mag.**

Birželio 15d.

Pagalčiau atidaviau studijų knygelę katedrai. Bus ramu iki pat rugsėjo!

Vasara – metas poilsiui arba... darbams, kurių negalėjai padaryti per mokslo metus. Kaip reikiant išsimiegojęs po įtemptos sesijos, ėmiausi seniai planuotos veiklos – nutariau pagaliau įsirengti „padorią“ fotolaboratoriją. Katilinėje, kurioje anksčiau darydavau nuotraukas, dažnai tvyrodavau dūmai, nuo kurių įskausdavo galvą, o dulkės, nuolat sėdancios ant negatyvų ir aparatūros, „užkniso juoda“.

Birželio 21d.

Naujųjų kambariukų reikėjo rengti beveik „nuo nulio“ – buvo tik plytelių grindys. Manote, dabar pradėsiu pasakoti, kaip fiziškai ir morališkai sunku buvo tinkuoti lubas, klijuoti plyteles ar kalti dailylentes, kai kiti mėgavosi vasaros malonumais? Nieko panašaus!

Vasara, kaip žinia, šilumos nepagailėjo. Įrengiamas kambariukas yra pusrūsyje, taigi, kai visa žemė leipo nuo karščio, aš mėgavausi vėsa. Atsibosta lubas glaistyti – išbėgu į daržą pabraškiauti. Pritrūksta plytelių sienoms – einu į „Senukas“, o pakeliui vos nenuvirstu nuo šilumos smūgio...

Birželio 23d.

Taip linksmai būčiau ir Jonines praleidęs, jei ne seno bičiulio Mariaus skambutis. Pasiūlymas pabuvoti jaunųjų karatistų stovykloje prie Veisiejų ežero iš pradžių mane tiesiog suglumino. Iš manęs karatistas – kaip iš Brazausko artojas. Be to, aš ten nieko nepažinojau!

Tačiau smalsumas ir noras gerai „pasitūsinėti“ nugalėjo. Pasiėmę miegmaišius, pa-

lapines ir kitokią mantą, Joninių išvakarėse pajudėjome Veisiejų link.

Birželio 24d.

Visai neblogai, kad Lietuva yra „giminių ir pažįstamų“ kraštas. Paaiškėjo, kad karate klubo „Kobushi“ (jap. „Kumštis“) vasaros stovyklai vadovaujantis treneris Ričardas Zabulionis ir mudu su Mariumi turime bendrų draugų, besimokančių Vytauto Didžiojo universitete, ir kad jų dėka mes stovykloje galime būti svečių teisėmis.

Įsikūrėme stovyklautojų palapinių mieste lyje, pastatytame šalia buvusio vienkiemio trobos. Troboje valgėme „stovyklinius“ šaltibarščius, susipažinome su stovyklautojais – vaikais nuo 10 iki 16 metų – ir jų tėvais.

Sutemus sėdėjome kieme aplink laužą, linksmai laukdami vidurnakčio – kol prazys paparčio žiedas ir ims vykti visokiausi stebuklai. Stebuklas įvyko – kaip vienintelis, tikras, originalus ir nesuklastotas Jonas buvau vaikų pagerbtas ažuolo vainiku ir specialiai sukurta dainele. Stovyklautojai juokavo, kad iki man atvažiuojant kiekvienais metais tekdavo kažkurį iš savų „krikštyti“ Jonu, nes tikrų Jonų klube nėra.

Birželio 25d.

Rytą treneris vaikus rikiavo krosui, o mes, „seniai“, praplėšę akis, išėjome apsidairyti. Gamta čia graži – stovykla įsikūrusi aukštoje vietoje, tad matyti, kaip iki pat horizonto driekiasi laukai, pajavairinti medžiais ir akmenimis, kyla ir leidžiasi kalvos kalvelės.

Nutarėme nubėgti išsimaudyti į Veisiejų ežerą – geriausią vietą atsivėsinti ar tiesiog nusiplauti dulkes, vis limpančias prie kūno, su stovyklaujančiais vaikais ir jų tėvais pažaidus futbolą ar tinklinį. Stovykloje futbolas buvo vos ne svarbesnė sporto šaka nei karatė, nes kaip tik tuo metu vyko Europos fut-

Kartu su jaunaisiais karatistais griovėme sutrešusį lieptelį bei rovėme švendres, o už pagalbą pakrantės sodybos šeimininkai leido maudytis kada panorėjus

bolo čempionato kovos, o tiek treneris, tiek daugelio vaikų tėvai buvo tikri šio žaidimo „asai“. Treneris, paskirstęs vaikus komandomis, netgi surengė stovyklos čempionatą. Reikia pripažinti, kad jis buvo ganėtinai aukšto lygio – žaista pagal visas taisykles: su baudiniais, nuošalėmis, geltonomis ir raudonomis kortelėmis, o vienas stovyklautojų tėvų teisėjavo geriau negu kai kurie tikrojo Čempionato teisėjai! Pažiūrėti buvo į ką – kovos vykdavo atkaklios, o kai kurie vaikai, nepaisant labai jauno amžiaus ir mažo ūgio, stebino pasiaukojančiu žaidimu.

Birželio 26d.

Žinoma, karatistų stovykla be treniručių – ne stovykla. Persirengę kimono ir apsijuosę įvairiaspalvius diržus, žyminčius meistriskumo lygį, jaunieji karatistai išsirikuoja futbolo aikštėje. Po bendro „apsilimo“ stovyklautojai susiskirsto mankštintis grupelėmis ar po vieną, priklausomai nuo to, kokį judesį ar veiksmą kiekvienam reikėjo lavinti. Įspūdingiausiai atrodydavo smūgių lavinimas, kada vienas karatistas rankomis ir kojomis smūgiuoja kitam, besidengiančiam smūgiu sušvelninančiu „skydu“ iš odos ir porolono.

Birželio 27d.

Stovyklauti svečio teisėmis, t.y. maudytis, „ėsti“ ir dykinėti mudviem su Mariumi greitai pabodo. Įsitaisėme virtuvėje padėti trenerio dešiniąjį rankai, VDU studentei Violetai ruošti valgį visai stovyklai.

Stovyklautojai skųsdavosi, kad kartais kildavo problemų dėl maudynių. Mat ežero

Treniruotės – karatistų kasdienybė

pakrantės privatizuotos, ir savininkai, nenorėdami triukšmo ar privatumo trikdydmo, ne visada leisdavo maudytis jų įrengtoje vietoje. Ir šiandien šitaip pavaryti ėjome apžėlusia ežero pakrante ieškoti kitos tinkamos maudynės vietos. Netrukus priėjome žmones, vienos pakrantės sodybos šeimininkus, raudančius švendres ir griauančius sutrešusį tiltelį. Čia Marius pasitelkė savo diplomatinis sugebėjimus ir jam pavyko susitarti, kad už pagalbą valant pakrantę nuo švendrių ir atstatant tiltelį stovyklautojai galės čia maudytis, kada panorėję.

Netrukus sugužėjo būrys jaunųjų karatistų, ir užvirė darbas. Aš irgi padėjau: pakalu lentą – pafotografuoju, paduo du kirvį – pafotografuoju, ir taip, kadras po kadro, švendrės buvo išrautos, tiltelis atstatytas...

Birželio 28d.

Beprotiškai karštą vidurdienį treneris vėl įsako rikiuotis – bėgsime didįjį keturių kilometrų krosą sodybos apylinkėmis. Galvoju, surengsiu ir aš sau išbandymą. Na, ir pasileidome per laukus. Iš pradžių lyg ir nieko tokio, bet, risnojant į kokią penktą kalvelę, mane ėmė visi masiškai lenkti. Nusileisti mažiams visgi nesinorėjo, todėl padidinau tempą. Po poros minučių pašėlusio bėgimo plaučiai veržėsi pro gerklę, reikalaudami gryno oro, akis užpylė prakaitas, o kojos tarsi automatiškai kilnojosi bėgti – nei pagraisinti, nei sulėtinti... Taip ir atsivilkau iki

finišo – šeštas, praleidęs į priekį vyresnius stovyklautojus – tuos, kurie kasdien bėgioja didelius atstumus.

Birželio 30d.

Šitaip linksmai beleidžiant laiką, nepastebimai atėjo metas išvažiuoti. Vaikai nenorėjo mūsų išleisti ir išgavo mūsų pasižadėjimą sugrįžti į kitą, liepos mėnesio stovyklą.

Rugpjūčio 5d.

Deja, vaikams duoto pažado tesėti nepavyko. Tai vis per tą fotolaboratoriją, kurios įrengimas užėmė šiek tiek daugiau laiko negu maniau. Užtat atminčiai liko nemažai nuotraukų, kuriomis ir iliustruotas šis pasakojimas.

Dieta Jungtinių Tautų vystymo programos būstinėje

■ Eglė Naprytė

Politikos mokslus mūsų universitete kremtantis Marius Žiubrys džiaugiasi savo vasaros praktikai pasirinkęs netradicinę vietą – Jungtinių Tautų Organizacijos (JTO) vystymo programos būstinę Lietuvoje. Čia jis įgijo ne tik naudingų žinių, bet ir įdomios gyvenimiškos patirties.

„Projektų kūrimas, savų idėjų realizavimas, bendravimas su įvairių institucijų atstovais, draugiškas ir jaunas kolektyvas“, – praktikos privalumus vardijo Marius. Jo teigimu, dažniausiai politikos mokslų ar viešojo administravimo studentams vasaros praktika būna daug nuobodesnė. Pasak jo, labiausiai paplitęs variantas – ministerijose dirbti sekretorių darbą šviečiant dokumentus ar registruojant laiškus, o atliekantieji praktiką Seime dažnai rašo įstatymų projektus, kurie kažin ar po to būna kur nors panaudojami.

Marius nemažai prisidėdavo prie įvairių projektų rengimo. Dirbdamas prie projekto dėl Baltijos žuvų įvairovės ir ekosistemos išsaugojimo, jis sužinojo, kad Baltijos jūra – viena labiausiai užterštų jūrų pasaulyje, be to, jos dugne Antrojo pasaulinio karo metu naciai palaidojo cheminio ginklo atsargas. „Nors gyvenu Kretingoje – miestelyje visai netoli jūros, bet šiemet joje nesimaudžiau“, – sakė vaikas.

Kitas Mariui įsiminęs projektas buvo skirtas nepilnamečių justicijos sistemos gerinimui, todėl studentui kartu su keliais kitais JTO darbuotojais teko apsilankyti Kauno nepilnamečių tardymo izoliatorių-

je-pataisos namuose. Čia jie bendravo ir su jaunaisiais kaliniais, teiravosi, ko jiems labiausiai reikėtų. Jaunuolių nustebino tai, kad nuteistieji dažniausiai prašė kambarinių gėlių. Nors jaunieji kaliniai ir taip augina nemažai augalų, tačiau pageidavo jų turėti daugiau, įdomesnių ir gražesnių.

Marius atkreipė dėmesį ir į tai, kad nepilnamečių kalėjime įrengtos specialios kameros, kuriose jie kurį laiką gali pagyventi kartu su savo šeimos nariais. Deja, kaip studentui papasakojo šios įstaigos darbuotojai, tėvai čia atvažiuoja retai – dažniau jie palieka ir užmiršta nusikaltusius savo vaikus.

Mariaus darbe pasitaikydavo ir kuriozų. Pavyzdžiui, gana dažnai projektams reikėdavo rasti užsienio ekspertų. Iš duoto sąrašo išsirinkęs vieną žmogų, vaikas parašė jam elektroninį laišką. Pagal vardą nusprendęs, kad tai moteris, jaunuolis laišką pradėjo kreipiniu „Miss Jamie“, o tik vėliau internete rado informaciją, kad tai esąs vyras. Užsienietis ekspertas Mariui atsakė tik po kelių vaikino atsiprašymo laiškų.

Kitąkart Mariaus pagalbos paprašė toje pačioje būstinėje praktiką atliekantis amerikietis, kuriam būdavo sunku atsiminti lietuviškas vardus ir pavardes. Vieną jų amerikietis buvo užsirašęs pagal angliškas tarimo taisykles. Paskambinus į savivaldybę, Mariui teko gero kai pavargti, kol šiaip ne taip buvo atspėta, koks darbuotojas tai galėtų būti.

Kadangi visi dokumentai ir projektai JTO pildomi tik anglų kalba, gana dažnai jaunuoliui tekdavo taisyti iš įvairių institucijų atsiųstus dokumentus, kurie dažniausiai būdavo parašyti tiesiog stebėtina žemo lygio anglų kalba. Mariui įsiminė ir „betvarkė“ Žemės ūkio ministerijoje, kai ten keitėsi Vyriausybė, o vaikiniui reikėjo surasti vieną darbuotoją, bet tądien

Šį semestrą Lenkijoje studijuojantis Marius teigia, kad vasaros praktika jam buvo įdomi ir kūrybinga

visi lakstė ir teigė nieko nežinantys.

Tiesa, praktikos metu Mariui teko patirti ir šiokių tokių nepatogumų – kasdien keltis 5 valandą ryto ir traukiniu keliauti į Vilnių, o vakare grįžti atgal į Kauną. Čia vaikas nuomavosi butą, o išsinuomoti būstą dar ir Vilniuje studentui atrodė per brangu. Kasdienės kelionės tapo savotiška dieta – vaikas numetė kelis kilogramus svorio. „Turbūt per savaitę po kilogramą“, – juokėsi jaunuolis.

Juokingiausia buvusi paskutinė Mariaus praktikos diena. Tądien biure buvo likę tik du žmonės ir vienos darbuotojos katinas sulaužyta koja, kuris bėgiojo po patalpas ir kniaukė. „Tai štai koks mūsų naujasis darbuotojas“, – juokavo kaip visada gerai nusi-teikę kolektyvo darbuotojai.

Radinyš braškių lauke – dėstytojas!

■ **Giedrė Barčkutė, KTF 4k.**

Praeitų metų vasarą, nuvykusi padirbėti į Švediją, buvau labai nustebinta, kai sužinojau, kad treninguotas vyrukas, lakstantis kartu po laukus, pasirodo, yra universiteto dėstytojas! Pasidarė smalsu, kodėl neblogai uždirbant žmogus aukoja savo atostogas, keliasi ketvirtą valandą ryto, kenčia karščius ir lietuviškai bei kantriškai klausosi piktyčių ir pavargusių darbininkų skundų.

Kas tai? Egzotikos ieškojimas? O gal švedai išties darboholikai ir trijų mėnesių ilgio atostogos varo juos į nevilgtį? Pabandžiau mintyse susikurti analogišką vaizdelį Lietuvoje – dėstytoją, šitaip „pramogaujantį“ „Maximoje“ ar kokio ūkininko laukuose. Nepavyko... Šią vasarą, sugrįžusi į tą patį ūkį, nusprendžiau paklašinėti jo paties. Ir ne vien apie braškes. Christer Rehnström papasakojo apie savo darbą, laisvalaikį, studijų ypatumus Švedijoje bei kuo skiriasi Švedijos studentai nuo mūsų.

Kokį dalyką ir kokiame universitete dėstote?

Esu asocijuotas informacinių technologijų profesorius. Dirbu Halmstadt'o universitete. Taip pat turiu keletą paskaitų Götėburgo universitete ir vedu seminarus verslininkams. Mano dėstomas dalykas vadinasi verslo informacinė vadyba. Virtualioje erdvėje yra išskiriami trejopi ryšių modeliai: tarp pavienių asmenų, tarp asmenų ir įmonių bei vien tarp įmonių. Mano paskaitos orientuotos į trečiąjį variantą, kuris sutrumpintai vadinasi ERP (enterprises resource planing). Kuriname ir tiriamo įvairius elektroninės prekybos, bendradarbiavimo tarp įmonių modelius.

Kuo Jums patrauklus dėstytojo darbas?

Pirmiausia – laisvė. Gali rinktis tai, kas įdomu tau pačiam, atsižvelgti į savo interesus. Gali neateiti į paskaitą ir niekam nereikės aiškintis, kur buvai ir ką veikei. Žinoma, piktnaudžiauti neverta! Na, dėstytojo darbe yra ir dar viena patraukli „smulkmena“ – atlyginimas. Jis tikrai neblogas!

Buvote minėjęs, kad prisidėjote prie elektroninio laikraščio kūrimo. Ar galėtumėte trumpai papasakoti, kas tai yra?

Laikraštis pradėtas kurti Švedijoje, o šiuo metu projektas tęsiamas Belgijoje. Mano užduotis buvo sukurti verslo modelius, kuriais remiantis būtų galima plėsti laikraščio naudojimą. Šį išradimą jau naudoja stam-

biausi Švedijos dienraščiai, BBC ir daugelis kitų kompanijų. Jis labai primena paprastą laikraštį: jį galima išskleisti, sulankstyti ir nešioti krepšyje. Skirtumas tas, kad kasdien internetu atkeliauja naujas „numeris“. Tiesa, kol kas vienas elektroninis laikraštis gali priimti tik vieno dienraščio informaciją. Daugiau informacijos apie jį galima rasti internete www.diginews.se. Džiaugiuosi, kad galėčiau prisidėti prie šio projekto.

Pakalbėkime ne vien apie darbą, bet ir apie Jūsų keistąjį „hobi“. Ar Švedijoje įprasta dirbti net ir per atostogas?

Ne, tai tikrai nėra tradicinis švedų atostogų leidimo būdas! Mano draugai vis dar stebisi, kodėl aš vargstu tuose laukuose. Tiesą sakant, kartais ir pats galvoju, kad būtų gerai atverti mano galvą ir pasižiūrėti, kas ten dedasi.

O kaip patekote į šį ūkį?

Mano tėvas buvo stambiausias Kenneth'o (ūkio savininko – *aut. past.*) klientas. Pamažu mūsų šeimos susidraugavo, na ir Kenneth'as vasaromis pasiūlė padirbėti pas juos vairuotoju. Sutikau ir, atrodo, „užstrigau“ ilgam – dirbu jau 18 sezonų.

Bet kodėl, užuot ilsėjęsis, keliavęs ir pramogavęs renkatės braškių laukus? Juk tai ir fiziškai, ir emociškai sekinantis darbas...

Turiu tris mėnesius atostogų – tai labai daug. Mėgstu keliauti, bet kiek gi galima? Laiko užtenka ir šeimai, ir pramogoms, ir poilsiui. Braškių laukus vadinu vieta, kur galima „išvalyti“ savo smegenis ir visiškai atsiriboti nuo tos aplinkos, kurioje sukuosi. Darbe nuolat skaitau, rašau, sėdžiu prie kompiuterio, skaitau paskaitas studentams, diskutuoju. Žinoma, man tai patinka, bet ilgainiui išvargina, todėl gera kartais pabūti gamtoje ir dirbti paprastą fizinį darbą. Čia dirbu tikrai ne dėl pinigų. Taip pat jaučiu, jog esu savotiškas tarpininkas tarp Kenneth'o ir darbininkų: jie manimi pasitiki, ateina išsikalbėti. Stengiuosi sumažinti įtampą tarp abiejų pusių, kuri neišvengiama tokiam darbe. Kita vertus, argi ne smagu: stebi saulėlydžius, klausaisi paukščių, valgai braškes... Romantika!

Čia atvažiuoja dirbti nemažai studentų iš Lietuvos. Ar galėtumėte pasakyti, kuo mes panašūs ir kuo skiriamės nuo Švedijos studentų?

Daug skirtumų nepastebėjau. Galbūt švedai labiau išlepe: jeigu jiems sunku ar tingi dirbti, tai ir nedirba. Jūs atrodote atkaklesni. Mūsų studentai retai važiuoja uždarbiauti į užsienį, dažniausiai dirba čia pat, Švedijoje.

Bendraujate labai draugiškai ir paprastai. O kokia atmosfera vyrauja dėstytojų bei studentų tarpusavio ben-

Braškių lauke Giedrė sutiko dėstytoją vokiečių, kuris, vasarą tarypdamas dėzes su uogomis, šitaip ilsina smegenis

dravime? Bandote išlaikyti tam tikrą atstumą ar tiesiog bendraujate kaip kolegos?

Bendravimo stilius nemažai priklauso nuo to, kokiame universitete ir kokį dalyką dėstai ar studijuoji. Konservatyviuose universitetuose bendravimas formalus. Halmstadt'o universitetas yra pakankamai „jaunas“, čia atmosfera labai jauki. Mano dėstomas dalykas taip pat reikalauja kolegialaus bendravimo. Studentai visada gali rašyti man elektroninius laiškus, skambinti, jei iškyla kokių neišskumų. Nemėgstu dėstytojų, kurie žiūri į studentus „iš aukšto“. Man nereikia, kad į mane kreiptųsi „pone dėstytojau“, studentus raginu į mane kreiptis vardu.

Tai gal drauge su studentais ir alaus einate išgerti?

Ne, tik bendras darbas universitete ir viskas. Studentai kartą per savaitę turi specialų vakarą, kuomet renkasi drauge pašėlti. Stengiuosi taip susidaryti tvarkaraštį, kad sekančią dieną neturėčiau paskaitų. Turbūt įsivaizduoji – darbas tuomet būna beprasmis...

Paklašinėjau ir VDU dėstytojų, kaip jie leidžia atostogas, kaip pailsi nuo įkyrių studentų, paskaitų ir viso to gyvenimo, kuris verda universitete.

Stefano M. Lanza, italų kalbos dėstytojas: Mano gyvenimas labai neįdomus: neturėjau jokių atostogų, visą vasarą dirbau. Šiuo metu sudarinėjau naują žodyną. Kai tik yra proga ištrūkti, važiuoju į Nidą. Labai mėgstu žaisti mini golfą.

A. Vaitekūnaitė, anglų kalbos dėstytoja: Vasarą važiuoju į savo kaimą Joniščio rajone. Ten tarsi nusikeliu į XIX a. Po tokių atostogų Kaunas atrodo didžiulis „kultūringas“ miestas. O mano „smegenų valymo

receptas“ toks: gamta, fizinis darbas, jokių patogumų ir nė žodžio angliškai!

Artūras Grickevičius, KTF dėstytojas: Iki vasaros susikaupia daug neatliktų darbų, tad atostogų kaip ir nelieka. Reikia

pabaigti rašyti įvairius straipsnius, skirti daugiau dėmesio vaikams, sutaisyti rozetę ar pasirūpinti namo stogu. Tomis retomis akimirkomis, kai turiu laisvo laiko, mėgstu važiuoti prie ežero ar į pajūrį.

Kremlius yra ne tik Maskvoje

■ **Svetlana Adler, SMF 1 k. mag.**

Prisimenant savo vasaros atostogas, pirmiausiai mintyse iškyla Igorio Talkovo dainos žodžiai: „Saulė išeina į Vakarus, bet tam, kad vėl „gimtų“ – skuba į Rytus“... Rytai, o ypač Rusija daugeliui šiandien asocijuojasi su neigiamais dalykais, tačiau per savo kelionę ten atradau ir nemažai teigiamų pusių.

Mano kelionės tikslas buvo Nižnij Novgorodas – gana didelis miestas (apie 1 mln. gyventojų), kuris yra maždaug už 400 kilometrų į šiaurės rytus nuo Maskvos. Tiesioginio reiso į jį iš Lietuvos nėra, tad teko aplankyti trečiąjį pagal brangumą pasaulio miestą – Maskvą.

Keliavau autobusu. Nors jau ne pirmą kartą važiuoju į Rusiją, tačiau kas kartą, artėjant prie jos sienos, jaučiu įtampą. Įvažiuojant reikia užpildyti specialią kortelę, nurodant asmeninius duomenis ir vietą, kurioje apsistos. O atvykus per tris paras reikia toje vietoje prisiregistruoti, jei ne – važiuojant atgal teks mokėti baudą. Jos dydis priklauso nuo to, kiek dienų praleidai neregistruotas.

Na, bet biurokratija – visur biurokratija ir jai reikia paklusti. Taigi, atvykus į Maskvą, pirmasis rūpestis buvo registracija ir susitikimas su drauge. Linksniausia tai, kad mes susipažinome per internetą ir nebuvome viena kitos mačiusios. Kai baigiau registracijos procedūrą, susirašėme SMS žinutėmis ir susitarėme susitikti Maskvos širdyje – Aleksandro sode prie Kremliaus. Laukdama savo draugės, pastebėjau, kad mano mobilus telefonas „miršta“, o laukiančių susitikti prie

to fontano tikrai ne vienas ir ne du... Gal ir gali pasirodyti keista, bet mes pažinome viena kitą – pasisveikinome, apsikabinome ir tik po pasitikslinome vardus bei prapliupome juoktis.

Turbūt kiekvienas, atvažiuavęs į Maskvą, nepraleis progos pamatyti Kremlių, pasi-vaikščioti po Raudonąją aikštę ir kasmet vis gražesnę Aleksandro sodą. Daug smalsuolių būriuojasi prie amžinosios ugnies sargyboje stovinčių kareivių, tarnaujančių elitiniame Kremliaus pulke. Akį traukia ir patruliuojantys raiti milicininkai. Raudonosios aikštės pakraščiuose prekiaujama įvairiaisiais suvenyrais, bet jų kainos tikrai „kosminės“... Juos geriau pirkti legendinėje Senojo Arbatos gatvėje – pigiau ir pasirinkimas didesnis.

Kitą dieną nuvažiuoju į „Rygos“ stotį, ketindama nusipirkti bilietą į Nižnij Novgorodą. Pirmiausia nuėjau prie tvarkaraščių, norėdama apsispręsti, kelintą valandą važiuoti. Tačiau sąrašė neradau nė vieno traukinio, vykstančio į Nižnij Novgorodą. Nustebusi nuėjau prie kasos ir paklausiau, ar yra traukinių man reikiamu maršrutu. Kasininkė pasiūlė net tris variantus... Nusipirkau bilietą ir tikrindama, ar teisingi jame įvesti mano duomenys, pamačiau maršrutą „Maskva – Gorkis“. Taip Nižnij Novgorodas buvo vadinamas tarybiniais laikais...

Na, bet pats traukinys ir aptarnavimas mane tikrai sužavėjo ir po penkių valandų aš jau pasiekiau tikslą. Nižnij Novgorodo širdis taip pat yra Kremlius (kremlius – tai viduramžių gynybinis statinys, dažniausiai statomas ant plokščiakalnio). Nižnij Novgorodo Kremlius – gal ne toks garsus kaip Maskvos, bet iki šiol išlikęs ir veikiantis.

Rusijoje gausu savitų paminklų, skirtų Antrojo pasaulinio karo kovoms atminti: ant pjedestalo užkeliama mūsų šiuose išlikusi karinė technika

Jis pastatytas ant Budėjimo kalno (Čosavaja gora), priešais Volgos ir Okos santaką. Kremliaus sienų storis siekia nuo 3,5 iki 5 metrų, o vienuolikos bokštų aukštis svyruoja nuo 12 iki 15 metrų. Jo teritorijoje yra miesto valdžios būstinė, keletas muziejų bei daug įvairių paminklų.

Savo grožiu sužavėjo Archangelo Mykolo soboras, pastatytas 1612 metų ir 1812 metų mūsų aukoms atminti, o priešais sieną, skirtą Antrojo pasaulinio karo aukoms atminti, dega amžinoji ugnis. Mokslo metų laikotarpiu prie jos, kas pusvalandį pasikeisdami, garbės sargyboje budi moksleiviai. Įdomus ir miesto atkūrimui atminti skirtas akmeninis paminklas, kuriame matyti senovės rusų karių-galiūnų siluetai ir iškalti 1221 metai. Smagu, kad Nižnij Novgorode už įėjimą į Kremliaus teritoriją mokėti nereikia.

Nižnij Novgorodo Kremliaus architektūros fragmentai šiek tiek primena Kauno pilį. Todėl, vaikščiodama po Nemuno ir Neris Santakos parką ir gėrėdamasi Kauno pilimi, vis prisimenu šią įsimintiną kelionę.

Vienas Maskvoje populiarių suvenyrų. Matrioškoje – penki Rusijos prezidentai: V.Putinas, B.Jelcinas, M.Gorbačiovas, L.Brežnevas, V.Leninas

Nižnij Novgorodo Kremlius – tai ant kalvos esantis viduramžių gynybinis statinys

Kai labai nori – svajonės pildosi!

▪ **Raimonda Kubiliūtė, HMF 2 k.**

**Jei manęs dabar kas nors paklaustų, kaip gyvenu, net nedvejodama išpyškinčiau – gerai! Bet juk visi esame įpratę ištarti tą nuobodų žodį, nes dažnai tingime sugalvoti originalesnį atsakymą į tokį „originalų“ klausimą... Bet ar tikrai tai, ką vadiname geru ar visaverčiu gyvenimu, yra būtent tai, apie ką svajojame ir ko trokštame? Ar šitame žodyje neslypi užspausti mūsų troškimai bei sunkiai įgyvendinamos svajonės? Ar esame tikri dėl to, ką veikiame, kur ir ką studijuojame? Ar susimąstome apie tai, ką iš to gauname ir ką duodame kitiems? Negaliu nepacituoti šių žodžių: „Suspėkime į traukinį, nes jis nelaukia...“
Bet ši „daina“ ne apie traukinius. Ji apie vasarą ir darbus.**

Būsiu žurnalistė!

Hey, dabar vartau pirmuosius savo rašinius, keverzotus dar devintoje klasėje, mylimuose mokyklų bei miesto laikraščiuose: „Mazgas“ „Pertrauka“ bei „Plungė“. Pamažu šypsena plėtėja ir visai nudžiungu, prisiminusi seniai rašytus straipsnius. Jie vaikiški, bet iki širdies gelmių nuoširdūs ir brangūs. Jie guli didžiuliam segtuve, kuriame telpa visas mano gyvenimas, nes žodis „žurnalistika“ pribrendo mano vaikiškoje galvoje dar tomis dienomis, kai bendraklasiai svajojo tik apie universitetą, visai nenučiuokdami, kur ir ką studijuoti. Aš ir šiandien prisimenu, kaip dažnai ryžtingai „išdroždavau“, jog būsiu žurnalistė. Ar tikrai? Nesuabejodavau.

Kal pabandyti?

Eilinė pamoka iki kaulų smegenų įgrisusioje dvyliktoje klasėje. Sėdžiu mylimiausioje pamokoje (nesunku atspėti, kokioje). Netikėtas lietuvių mokytojos pasiūlymas praskaidrina nuotaiką ir priverčia susimąstyti (ačiū mokytojai). „Gal pabandyti? Kaip ten sakoma – kas nerizikuoja, tas negeria šampano. O jei jo ir negersiu, galbūt įgysiu naudingos patirties, kažko išmoksiu, kas galbūt pravers ateityje? Ei, o gal laimėsiu! Bet ne – aš turbūt per daug naivė“, – prisimenu tuo momentu užplūdusias mintis.

Aš pasirinkau. Ir pasirinkau teisingai. Šiandien galiu džiaugtis tikro sidabro vardiniu medaliu bei diplomu, užsitarnautu išties sunkiu darbu. Atsimenu ir tas dienas, kai sėdėjau užsidariusi kambaryje iki paryčių, rašydama ir vis galvodama – ar mane įvertins, ar milžiniškas darbas, kurį dabar darau, nepaisydama, kad laukia svarbūs atsiskaitymai mokykloje, nenueis šuniui ant uodegos? Nenuėjo. Po keleto mėnesių sėdėjau Seimo konferencijų salėje ir, paskelbus laureatus, išgirdau citatą iš savo darbo, kuri pranešė, jog esu laimėtoja. Negalėjau patikėti. Aidint griausmingiems plojimams, atsiėmiau Seimo „dėdžių“ skirtas dovanas ir priėmiau pasveikinimus. Fantastiškas jausmas. Beprotiškai geras...

Po savaitės pasirodžiusi antraštė miesto laikraštyje: „Medalis už rašinį, konkurse beveik iš pusės tūkstančio rašinių laimėju-

sį antrąją vietą“ privertė dar kartą patikėti savo jėgomis.

Negali būti!

Juk eidami į gimtadienio vakarėlį, retai kada susimąstome apie galimus įdomius pasiūlymus. Tiesą sakau? Na, sutinku, įdomu pabūti su gerais draugais, neslėpsiu – smagu ir išgerti (mes tai mokame, ypač mėgstame, pavyzdžiui, sultis), smagu pašokti, mmm „nukabinti“ kokį neblogą vyrioką, nekaltai pafliртуoti. O sužinoti apie taip seniai trokštamą dalyką? „Negali būti!“ – pamaniau, išgirdusi apie sekmadieninę Žurnalistikos mokyklą Vilniaus universitete. Juk aš seniai tyliai apie tai mažčiau ir svajočiau, „knisausi“ internete, bet man nepavyko!

Štai šiandien su pasitenkinimu žvelgiu į nedidelį pažymėjimą, liudijantį apie nepakartojamai naudingų kursų baigimą. Prisimenu, kaip traukiniu kartą per mėnesį visus metus iš Plungės „mindavau“ į Vilnių pasiklausyti apie vadinamųjų žinisklaidos „žvaigždžių“ patirtį bei jų kelią į didžiąją žurnalistiką. Stengiausi dėtis į galvą visus protingus patarimus ir džiaugiausi, galėdama visa tai girdėti iš pirmų lūpų. Tai buvo nepaprastas atradimas.

Vienas žurnalistikos privalumų – bendravimas su įdomiais žmonėmis. Nuotraukoje – vizitas pas Nomedą Marčėnaitę jos sodyboje Rokantų kaimelyje.

Ar tai alternatyva?

Na, neįstojau aš į tą išsvajotąją žurnalistiką VU. Neišvažiauvau į Vilnių gyventi bei studijuoti. O norėjau, o svajoju, o tikėjaisi, bet – gal ne visai tikėjau. Ten sunku, oi kaip ten nelengva patekti. Dabar su šypsena atsimenu vienos didžiai gerbiamos stojamųjų komisijos narės repliką, kad kalbu su „gerokai“ žemaitišku akcentu. „Taip, aš žemaitė, kodėl turėčiau kalbėti visai be akcento? Bet aš išmoksiu, nes tai nesudėtinga“, – buvau tuo visu šimtu procentų tikra.

Ar tai buvo kliūtis? Nežinau ir dabar tai jau visai nebeįdomu. Esu Kaune, trinu Vytauto Didžiojo universiteto inventorių (labai nepersistengiu), studijuoju panašią specialybę. Čia rengia mokytojus, lituanistus, kalbos redaktorius? Ne. Mokytoja nebūsiu! Būsiu žurnalistė! „Būtinai pralengsiu jus, VU „žurnaliūgos“, – tokios mintys užplūdo gulint lovoje ir bežiūrint į draugės atsiųstą žinutę, kad įstojau į VDU. Šiandien aš dar čia.

Pavardės nebus – nerašysiu

Po vieno netikėtai sėkmingai pavykusio egzaminu (nepamenu, gal pavyko nusirašyti) ryžtingu žingsniu įžengiau į laikraščio „Universitas Vytauti Magni“ redakciją. Gal pagaliau reikėtų išsiaiškinti, kodėl prie mano rašyto straipsnio, skirto studijų mugei, nėra autoriaus pavardės. O juk buvo tartasi, kad pavardę parašys! Niekaip negalėjau suprasti, kaip už darbą, kuriam skiri tiek daug savo brangaus laiko, tiesą sakant, gauni „špygą“. Nei pinigų, nei vardo. „Siaubas, aš taip nežaidžiu“, – galvojau supykusi.

Mano pyktis, pasirodo, buvo naudingas. Dar ir dabar rašinėju į šį laikraštį, (mane pakvietė bendradarbiauti), nes man tai įdomu, naudinga, gyvenu bendravimu bei rašymu. Ir ne pinigai šiuo atveju svarbiausi – svarbiausia supratimas, įvertinimas ir pagarba. O pavardė, kurios aš taip reikalavau, nepaisant to, kad ten buvo reklaminis straipsnis (prie jų neminimas autorius), – man išties svarbi. Tai

Nors šią vasarą ir neturėjau laiko poilsiui, dirbdama žurnalistinį darbą jaučiuosi laiminga. Nuotraukoje – interviu su sporto vadybos specialiste Asta Majauskiene (kairėje)

turtas, be kurio mes, žmonės, esame niekas. Kas tu esi be savo vardo ir pavardės? Ar susimąstei? Ar kada pagalvojai, kokie svarbūs kiekvieno žmogaus gyvenime yra šie du žodžiai, rašomi greta vienas kito, ir būtinai didžiąja raide? Ir kiek kartais svarbus ryžtingas pirmas žingsnis. Susimąstei?

Mama, man reikia veiklos

Vėlus vakaras. Kalbu su mama, šiltai įsirangiusi lovoje, ir skundžiuosi, kad pasikaitos, Studentų atstovybė bei universiteto laikraštis manęs netenkina. Dar trūksta veiklos, noriu veikti taip, kad galėčiau visiškai save išreikšti, atsiskleisti ir matyti realius rezultatus. Aišku, mintys sukasi tik apie žurnalistiką.

Netrunka išaušti vienas gražus rytas ir sulaukiu skambučio: kitame laido gale išgirstu viliojantį pasiūlymą, mat po pokalbio su mama išsiunčiau motyvuotą savo CV. Tai buvo anksčius balandžio mėnesio rytas, priverkęs mane plačiai nusišypsoti. Ta šypsena nedingsta iš mano veido jau pusę metų, kai bendrauju su įdomiais žmonėmis, net kai beprotiškai pavargusi einu daryti interviu. Negaliu nesišypsoti, nes myliu savo darbą. Tada jaučiuosi visavertė. Visiems linkiu to paties.

Laiminga jaučiuosi net ir tada, kai šalną ir niūrią naktį turiu atsikelti ir užbaigti savo straipsnį, mat septintą ryto jis jau turi būti pristatytas redakcijai, o devintą valandą turėsiu rašyti, pavyzdžiui, anglų kontrolinį darbą. (Na, dar, aišku, išsiuntus straipsnį, reikia pasiruošti atsiskaitymui.) Net ir tomis akimirkomis jaučiuosi pakylėta, nes juk darau tai, ką sugebu ir mėgstu.

Atostogos prasideda – ką veikti?

Be abejo, galima tiesiog nieko neveikti – juk „tūsai“, „plotai“, vakarėliai atima nemažai energijos, o kiek dar trunki, kol susiruoši į juos, po jų – kol atsigauni! Užburtas,

bet malonus ratas.

Tačiau mano vasara buvo kitokia. Po lemtingo skambučio minėtą balandžio rytą net nekilo abejonų, ką veiksiu per atostogas. Vienintelė problema, nedavusi ramybės, buvo klausimas, kur gyvensiu. Bet nėra neišsprendžiamų dalykų – po ilgų paieškų įsikūriau bute Vilniaus centre, visai šalia savo redakcijos. Tvirtai žinojau, kad tai, ką pradėjau, turiu tęsti, nes kas dieną jaučiau, kad sužinau ir išmoku man taip svarbių dalykų. Gal skamba ir per drąsiai, bet iš tiesų jaučiau, kaip tobulėju. Džiaugiausi, galėdama daryti tai, apie ką visada svajojau, ir jausti, kaip „peršoku“ anksčiau atrodžiusius neįveikiamus barjerus, kuriuos dabar drąsiai galiu apibūdinti trumpa fraze – „op ir viskas“.

Anksčiau tikrai atrodė be galo sudėtinga prisiminti didžiulę atsakomybę ant savų pečių, užsiiminėti organizaciniu darbu, drąsiai bendrauti su įvairiausių firmų direktoriais, o dar baisiau – nueiti pas žinomą žmogų į svečius arba pasikviesti jį į kavinę paimti interviu aktualia tema. Galbūt tokio darbo vizija atrodo galima tik baigus studijas? Man ji tapo labai artima ir įgyvendinama jau pirmame kurse. Likimo ironija.

Gyvenimas Vilniuje

Kiti pagalvos: „parduota vasara“. Aš juk neatostogavau prie jūros, nors esu iš Plungės ir galėčiau joje mirkti kiekvieną dieną. Taip retai aplankydavau pamėgtą Platielių ežerą, retai grįždavau namo susitikti su tėvais, pabučiuoti mamą ir tėtį, pagulėti ant išpuoselėtos vejės savo kieme, vakarais gulėti savo lovoje ir mąstyti arba žvaigždėtą naktį pažvelgti pro savo langą į dangų. Aš taip mėgstu žiūrėti į žvaigždes!

Žiūrėjau į jas. Bet ne pro TĄ langą. Žiūrėjau naktimis, kai spengiančioje nak-

ties tyloje girdėjosi tik mano kompiuterio klaviatūros spragsėjimas. Kartais jaučiausi vieniša. Bet žinojau, kad elgiuosi teisingai ir esu ten, kur ir turiu būti. Iki šiol tuo tikiu. Kai paryčiais užbaigdavau straipsnį, vėl užplūsdavo geras jausmas. Jis toks pakylėjantis. Tu nežinosi. Reikia tai išgyventi. O draugai? Jų nebuvo Vilniuje. Visi kas kur. Juk VASARA. Tik dvi draugės ir brolis.

Du zuikiai vienu šūviu

Kur kitur, jei ne Vilniuje, gali rasti tai, ko trokšti. Darbas, perspektyvos, geriausi klubai, parduotuvės. Ko dar reikia? Juk esu sositinėje. Nebūčiau pagalvojusi, kad taip ilgai ieškotą suknelę pussėsė vestuvėms visiškai netikėtai išsinuomosiu NET Pabradėje. Atsimenu, kai po interviu su vienos firmos reklamos užsakovu turėjau truputėlį laiko ir nusprendžiau pasivaikščioti po Pabradę. Išgąsdino „juodukai“, vaikščiojantys po miestelį, ir netikėtai akis užkliuvo už vienos parduotuvės iškabos. Po pusvalandžio išėjau, nešina patikusia suknele. Ir dar nuolaidą gavau, mat suradome bendrą pažįstamų iš „mano“ redakcijos. Maža ta Lietuva. Grįžau atlikusi du darbus. O suknelės ieškoti ne labai kada ir turėjau laiko, tad toks netikėtumas išties pradžiugino ir sutaupė brangų mano laiką. Atšokome vestuves. Linksma buvo. Per barzdą nevarvėjo.

„Išmaišytas“ Vilnius

Keliauninkė. Kuprinė ant pečių, būtinai – pagrindiniai mano įrankiai arba „ginklai“: diktofonas, telefonas ir kompiuteris. Ir keliauji iš vieno miesto galo į kitą: interviu, susitikimai, redakcija, namai ir vėl darbas. Malonus. Net atsidūstu prisiminusi pirmuosius savo straipsnius žurnale. Nuostabus jausmas. Eini prekybos centruose pro lentynas ir būtinai atkreipi dėmesį į SAVO leidinius. O eidama pro spaudos kioskelį nepatingi pasidomėti, kiek žurnalų buvo gauta ir kiek jau parduota. Profesinė liga. Ir nieko čia jau nepadarysi. Gera liga. Visi tokia sirkime. Dar niekas nuo to nemirė. Tiesa, ne tik Pabradėje teko pabuvoti, bet ir Rokantų kaimelyje (Nomedos Marčėnaitės sodyboje) bei Bendorėliuose pas Rūtą Ščiogolevaitę. Ir į Palangą su visa fotografo amunicija keliavome, mat reikėjo padaryti gatvės apklausą bei paimti interviu iš sporto vadybos specialistės Astos Majauskienės. O kur susitikimai dar Vilniuje? Visko buvo daug...

Brendžio?

Juk visi mokame imti, tik retai kada kur duoda. Tiesa, turbūt tik Studentų atstovybės vakarėliuose turėjome galimybę ateiti ir pasiimti. Kalbu apie „tūsus“, kur vaišinama gardžiausiais užkandžiais bei skaniausiais gėrimais. Tokių šią vasarą tikrai netrūko. Aplankiau gražiausias Vilniaus vietas, pabuvojau prabangiausiųose restoranuose, kur paprastai net nesugalvočiau užsukti.

Nukelta į 14 psl.

Tarp mūsų, mergaičių

Studentiškų vestuvių ypatumai

■ **Lina Valaitytė**, PMDI 1 k. mag.

Pagaliau baigėsi studijos. Prasidėjo ilgai lauktos vasaros atostogos – tikras studentų džiaugsmas! Visi tik ir laukia nesulaukia, kada pagaliau galės išsprukti iš universiteto auditorijų. Vieni išvažiuoja į užsienį, kiti džiaugiasi ilgomis, tingiomis atostogomis, o treči radikaliai keičia savo gyvenimo būdą. Na, o vienas iš tokių pokyčių žmogaus gyvenime – tai vestuvės.

Vaikinai nenorėjo šnekėti

O kokia gi vasara be vestuvių? Juk tai pats tinkamiausias laikas tokioms linksmoms šventėms. Jau nuo seno mūsų kraštas garsėja

įdomiais vestuvių papročiais bei gausiomis puotomis, sutraukiančiomis krūvon visą plačią giminę. Šįkart mūsų laikraštis atliko nedidelį tyrimą apie studentiškas vestuves. Ką tik „iškeptiems“ jaunavedžiams uždavėme keletą klausimų: Kuo gi ypatingos studentiškos vestuvės? Kodėl studentai tuokiasi nebaigę studijų? Kokių linksmų nuotykių įvyko per Jūsų vestuves? Koks Jūsų požiūris į pačią santuoką? Ar pasikeičia gyvenimas po santuokos?

Atsakiusiųjų į mūsų klausimus respondentų dauguma buvo jaunos damos. Turbūt dėl to, kad iš prigimties moterys yra šiek tiek atviresnės ir labiau sukalbamos, – deja, nepavyko „pagauti“ nė vieno vaikinio, kuris norėtų pasidalinti savo įspūdžiais apie šią ypatingą šventę.

Nuotaka vilkėjo juodą suknelę

Paklaustos apie tai, kuo studentiškos vestuvės skiriasi nuo įprastų, pašnekovės atsakė beveik vienareikšmiškai. Jų nuomone, svar-

bu ne tai, ar tuokiasi studentai, o kokia esanti jungtvių priežastis: ar tuokiamasi iš meilės, ar „iš reikalo“. Kaip teigė vos prieš keletą mėnesių ištekėjusi Margarita, pačioje ceremonijoje juk niekur nematyti jaunavedžių statuso: „Matyti tik jų apranga, svečių padėtis visuomenėje ir, žinoma, – jaunuosios pilvas, jei jis yra. Todėl manau, kad vestuvių skirtumus labiau nulemia šie dalykai: ar jaunoji teka dėl jaunojo turtų, aš „iš reikalo“ (atkreipkime dėmesį, kad meilė nėra reikalas) ir, žinoma, santykis su Dievu bei tradicijomis. Vieni tuokiasi bažnyčioje dėl to, kad tiki, kiti – dėl gražios ceremonijos“, – samprotavo Margarita.

Tuo tarpu Agnė mano, kad studentiškos vestuvės tikriausiai skiriasi savo kuklumu, bet tikrai lenkia savo originalumu ir studentiška džiugia nuotaika. Originalumu ypač išsiskyrė mano pašnekovės Deimantės vestuvių ceremonija. Jaunoji, kaip ir jos išrinktasis, tądien vilkėjo juodai: „Nesituokėme bažnyčioje, tačiau net ir tuo atveju vis vien būtume vilkėję taip pat. Mums patinka juoda spalva, ji atspindi mūsų vidų, nes abu priklausome tamsiosioms subkultūroms – metal, gothic/industrial. Taigi nepasidavėme kvailiems stereotipams“, – teigė Deimantė.

Nukelta į 16 psl.

Tarp D.Britanijos ir Ispanijos

Atkelta iš 5 psl.

dieną, išėjusi pasivaikščioti į mažytes senamiesčio gatveles, Madridą tiesiog įsimylėjau – gal ir nepasižymintis ypatingu grožiu, jis turi savo dvasią, kuri mane be galo sužavėjo“, – prisiminė studentė.

Skirtingos tautos – skirtingi įpročiai

Apsigyvenusi bute, kuriame, be jos pačios, gyveno dar vienuolika žmonių, mergina pasijuto tarsi filme „Europudingas“. Pasak Gretos, buvo išties įdomu pabendrauti su jaunais žmonėmis iš įvairių šalių ir šiek tiek pajusti jų kultūrų ypatumus.

Dauguma buto draugų buvo prancūzai, kurie, kaip pastebėjo mergina, mėgdavo skaniai pavalgyti. Jie ne tik gamindavosi maistą patys, bet ir be galo gražiai jį sau patiekdavo. Gyveno ir keli amerikiečiai, kurie, kitaip nei prancūzai, mieliau eidavo nusipirkti užšaldytos picos, nors kartą mergina pastebėjo juos besisukinėjančius aplink puodus.

„Dar vieną savaitę turėjau buto draugą iš Italijos, kuris labai mėgo tvarką, todėl nuolat tvarkydavo kambarius. Jį labai mylėjome, nes po mūsų pietų ar vakarienės virtuvė būdavo idealiai tvarkinga“, – pasakojo mergina.

Naktiniai klubai – įspūdingo dydžio

Mergina iki šiol su malonumu prisimena bendrus vakarelius ir lankymąsi naktiniuose klubuose. Vakarelius dažniausiai rengdavo namuose, tame pačiame bute. Visi gerdavo specialų gėrimą sangria, kuris Ispanijoje kainuoja tik viena eurą, arba 3,5 lito. „Keletą kartų šį gėrimą gaminome ir patys“, – sakė mergina.

Studentei patiko ir įspūdingi Madrido naktiniai klubai: vienas jų suprojektuotas kaip didžiulė terasa, kurios viena dalis po stogu, o kita – po atviru dangumi. „O klubą „Capitas“, kuris, berods, yra didžiausias visame Madride, sudaro net 8 aukštai, ir kiekviename jų grojama skirtinga muzika“, – žavėjosi Greta. Vieną iš jos buto draugų amerikiečių labiausiai nustebino tai, kad viename aukštų grojo tik Maiklo Džeksono muziką. Kaip vėliau jis paaiškino Gretai, Amerikoje M. Džeksonas šiuo metu nelabai mėgstamas.

Ar Lietuva – ES šalis?

Kaip Menų instituto studentę Gretą ypač domino muziejai. Kuo daugiau pamatyti ir išgirsti apie meną ji stengėsi ne tik D.Britanijoje, bet ir Ispanijoje. „Prado muziejuje Madride aš beveik gyvenau, – sakė mergina. – Į jį aš, kaip studentė iš Europos Sąjungos šalies, patekau nemokamai, bet buvo labai juokinga žiūrėti, kaip kasininkas Europos Sąjungos šalių sąrašą ieškojo Lietuvos, nes iš pradžių nepatikėjo, kad Lietuva jai priklauso.“

Vieną dieną Greta lankėsi ir Toledė – mieste, esančiame visai netoli Madrido. „Šiame miestelyje aplankiau visas susijusias su mano mylimiausiu dailininku El Greku. Čia jis gyveno, dirbo ir yra palaidotas. Tą dieną jaučiausi be galo laiminga“, – mielais prisiminimais dalijosi Greta.

Merginą sužavėjo ir didžiulė Toledo katedra bei siaurutės gatvelės, kuriose visai lengvai galima paklysti net turint žemėlapi rankose.

Džiaugiasi patobulėjusiomis užsienio kalbų žiniomis

Su ispanais vaikiniais Greta teigia nesusipažinusi, bet dėl to ir nesigailinti. „Dabar vyrąja labai kraupi ispanų vaikinių šukuosenų mada, kuri juos tiesiog sudarko“, – sakė mergina.

Gretos teigimu, ji ne tik parsivežė daugybę nuostabių įspūdžių, bet ir nepamiršo savo pagrindinio tikslo – patobulinti ispanų kalbos įgūdžius. Tai jai pavyko padaryti lankant intensyvų kursą, be to, šią kalbą ji girdėdavo visur – parduotuvėse, gatvėse, klubuose. Greta džiaugiasi ir patobulėjusiais savo anglų kalbos įgūdžiais, nes šios kalbos prireikė ne tik D.Britanijoje, bet ir Ispanijoje, bendraujant su buto draugais iš įvairių šalių: be jau minėtų šalių atstovų, kartu su ja bute gyveno ir australė, suomė, anglė bei vaikinai iš Madagaskaro.

Greta labai greitai pamilo Ispaniją ir dabar tik ir svajoja apie tai, kaip galėtų čia grįžti

Tarptautinėje konferencijoje – ir afrikiečių šokiai

▪ **Tautvydas Padgurskas, HMF 2 k.**

„AIESEC“ tarptautinėje konferencijoje Lenkijos sostinėje Varšuvoje dvylika vasaros dienų praleidusi VDU studentė Lina Baltušytė džiaugiasi susiradusi draugų iš viso pasaulio ir nepabūgusi pažvelgti net į vos matomas pro šydus arabių akis.

Lina su draugais iš Ganos

Linos teigimu, ši tarptautinė konferencija buvusi išties įspūdinga: diskusijose bei seminaruose dalyvavo verslo atstovai, kultūros, mokslo, politikos, taip pat vyriausybinių ir nevyriausybinių organizacijų nariai, 700 studentų iš 96 pasaulio šalių. Kiekvienas turėjo puikią galimybę pasidalinti savo patirtimi ir pasimokyti iš skirtingų šalių veiklos, pasikeisti idėjomis, žiniomis apie svarbias pasaulines problemas, kaip antai: ŽIV/AIDS, švietimo sistemos trūkumus, imonių atsakingos veiklos skatinimą, kovą su skurdu ir kitomis. Visa tai sutilpo į konferencijos temą „Ateities vienybė“.

Ši konferencija, kitaip dar vadinama Tarptautiniu kongresu (angl. International congress) – tai viena iš didžiausių mokymosi ir mokymo konferencijų pasaulyje, organizuojama tarptautinės organizacijos AIESEC narių.

„Įspūdinga, kad dalyvavo net ir labai mažų ar egzotiškų šalių atstovai iš Ganos, Japonijos, Saudo Arabijos, Maroko, Kanados ir Australijos“, – dalijosi įspūdziais ketvirtakursė.

Didelį įspūdį paliko Varšuva

Kaip pasakoja Lina, tai nebuvo vien rimta ir formali konferencija. Dalyviai turėjo laiko ir linksmybėms, ir Varšuvos miesto pažinimui. Svečiai buvo apgyvendinti Universiteto bendrabutyje, kurio kokybė daug ką nustebino: viskas modernizuota, buvo ir kur pasišildyti maistą, netgi jaukiai nusiprausti duše.

„Varšuva mus nustebino daug kuo, o ypač draugiškais žmonėmis, kurie mums padėjo nepasiklysti ir papasakojo apie miesto architektūrą. Pastebėjome, kad miestas plečiasi ir modernėja, tik kiek pritrūkome laiko geriau viską apžiūrėti,“ – pasakoja Lina.

Prisistatymas kviečiant visus į Lietuvą

Dienotvarkė buvo numatyta visoms dienoms. Kaip ir kiekviena valstybė, lietuviai pristatė savo šalies kultūrą, maistą. Šiam prisistatymui buvo panaudota grupės „Inculto“ Eurovizijos konkursui sukurta daina „Welcome to Lithuania“. Sušokę šokį, lietuviai vaišino dalyvius nacionaliniu maistu bei gėrimais. Didelį susidomėjimą sukėlė įvairūs žaidimai ir atrakcijos - užsieniečiai turėjo atsakyti i keletą klausimų apie Lietuvą, galėjo nusifotografuoti su lietuvaitėmis, pasipuošusiomis tautiniais drabužiais. Miesto centre puikavosi daugybė palapinių, jas apžiūrinėjo miesto gyventojai, „AIESEC“ nariai.

„Tuo metu fotografavomės, bendravome ir sveikinomės, pažindami jau iš ankstesnių susitikimų matytus veidus. Bet kurio metu mes galėjome pabendrauti su įvairių valstybių atstovais. Mus vienijo anglų kalba, draugiškumas bei panašūs interesai. Mane labai domina galimybė stažuotis Pietų Amerikos šalyse, todėl stengiausi susipažinti su šių šalių studentais. Norėčiau važiuoti į vadybinio tipo stažuotę (stažuotė – tai praktikos atli-

timas įmonėje, šiuo atveju – svetimoje šalyje – red. past.), tam tikroje įmonėje įgyti žinių ir vėliau jas pritaikyti galbūt kitokiam marketingo supratimui“, – atvirauja verslo administravimą studijuojanti mergina.

Linai ypač patiko afrikiečių pasirodymas, kurio metu jie demonstravo vieną iš savo tautinių šokių. „Afrikiečių šokio ir muzikos supratimas visai kitoks. Tai gali pamatyti pažvelgęs į jų akis – šokant jos spindi visai kitaip nei mūsų“, – sakė Lina. Tuo tarpu arabės pristatymo metu vilkėjo tradicinius moterų drabužius su šydais, paliekančiais tik siaurą tarpelį akims.

Pasitaikė juokingų nuotykių

Mergina pasakojo, kad draugams iš Šri Lankos kelionė bus neužmirštama dėl savotiškų nuotykių. Tris dienas jie praleido skirtinguose oro uostuose, negana to, pametė savo bagažus. „Ko tik dėl kolegų nepadarysi, davėme savo marškinėlius. Dar vienas juokingas dalykas buvo tai, kad paskambinusi mama manęs nesuprato. Tik išgirdusi jos abejones, ar ji tikrai kalbanti su savo dukra, supratau, kad kalbu angliškai“, – su šypsena pasakoja Lina.

Geriausi lietuvių palydovai visur ir visada buvo turkai, negailėję išskirtinio dėmesio ir brangių dovanų.

Norvegija – stebuklų kraštas?

Atkelta iš 2 psl.

Atšiauri, bet žavi gamta

Nekalbant apie keistą žmogaus prigimtį, gamta šioje šalyje daugiau negu įspūdinga. Ja nenustoji stebėtis, nes tiek akmenų ir vandens sancaupų vienoje vietoje sunku turbūt dar kur nors rasti.

Uolos, fjordai, kalnai – tai vakarinė Norvegijos pakrantė. Įdomu stebėti, kaip ant šių laukinių uolų žmonės sugeba pasta-

tyti futuristinius architektūros šedevrus ar tiesiog išigudrina ant pačios uolos viršūnės susiręsti trobelę, link kurios vedantis akmenimis grįstas kelelis – keturiasdešimt penkių laipsnių statumo.

Gamta tikrai atšiauri, bet tai, ko gero, ir yra didžioji žavesio dalis. Beje, labai neįprastas lietuviui akiai reiškinys – niekada nematai horizonto, kad ir kur pasisuktum. Taigi net ir labai pasiilgus, nepavyktų nukreipti akių į tolius, kur liko gimtoji šalėlė.

Išlikti gyvam dar po vieno posūkio

Dar vienas mažas stebuklas – kalnų keliai, kuriuose tenka važiuojant į darbą ar iš jo, kokius penkis kartus stebuklingai prasilenkti su

autobusu. Arba per plauką neįvažiuoti į uolą, o paskui lengviau atsikvėpti – „stebuklas...“.

Taip kiekvieną dieną nori nenori jauti, kad patyrei bent dešimt stebuklų. Ir tai ne nuostabu, jei kelias kas du metrus daro posūkį, kas tris – stačiai kyla ar leidžiasi, o dar jį įrėmina kelių metrų aukščio uolos.

Tarp kita ko, tos uolos ne kokios minkštos, o tikros, akmeninės, taigi gana pavojingos skardiniams automobiliukams. Aišku, dėl drėgmės kelio danga beveik visada slidi, o orams atšalus, ir slidesnė nei tiesiog slidi. Gerai, kad pasirūpinau spygliuotomis padangomis, gal pavyks pratempti iki pavasario su ta pačia mašina.

Parašiau paskutinį sakinį ir beveik tuo patikėjau. O juk tikėjimas daro stebuklus?

Amerika, Amerika...

Vasara – ne tik poilsio, bet ir darbų metas. Pateikiame Jums kelių studentų, važiavusių dirbti į vadinamąją svajonių šalį, padedant Pasaulio lietuvių centrui, prisiminimus.

Milana, po 2 kurso dirbusi JAV Delavero valstijoje

Iš pradžių viską vertinau skeptiškai, bet tik nuvykusi į savo darbovietę ir miestelį supratau, kad tai nuostabi vieta. Gyvenau name, kuris, galima sakyti, iš visų pusių apsuptas vandens. Iki vandens – vos dešimt minučių kelio. Plaukdamas su kanoja gali pamatyti delfinus – kas gali būti geriau!

Graži aplinka vyravo ne tik miestelyje, bet ir restorane. Draugiškas kolektyvas, labai nuoširdūs ir padedantys šeiminkai. Ne kiekviena šeimininkė važiuotų „shopping“ kartu.

Nuostabus Niagaros krioklys ir didžiulis Niujorkas, Vašingtonas. Niagaros kriokliuose palikau ne vieną centą, kad tik sugrįžčiau

ir dar kartą tai išvyščiau. Tiesa, labai norėjosi namučio, todėl džiaugiuosi čia grįžus. Tačiau dar vieną vasarą, jei tik bus galimybė, mielai praleisčiau JAV. Nuostabi darbo vieta ir miestas, nemokamas maistas – ir ne bet koks. Už tai, matyt, ir pasitaiso lietuvaičiai... Bet aš hamburger'ių ir hotdog'ų nevalgiau.

Elena, po 2 kurso dirbusi JAV Viržinijos valstijoje

Įspūdžiai labai labai geri. Daug dirbome. Pastovūs darbai buvo viešbutuko tvarkymas ir padavėjos darbas restorane. Dar turėjome kelis papildomus darbus parduotuvėje, bare. Viešbučio savininkas davė mašiną, mokėjo už benzina, už nuomą pinigų neėmė, nemo-

kamai vežėsi su žmona kartu į Las Vegasą, Grand Kanjoną, Washingtoną, New Yorką ir Virginia Beach. Aprodė mums dalį Amerikos, esame jam už tai labai dėkingos.

Be to, užsidirbome pakankamai pinigų. Rekomenduoju padirbėti Amerikoje visiems studentams, kurie gerai moka anglų kalbą, nebijo sunkaus fizinio darbo, turi vairuotojo pažymėjimą ir nori pakeliauti.

Tadas, po 3 kurso dirbęs JAV Vašingtono apygardoje

Svarbiausia susirasti gerą draugų kompaniją. Antra – vienas kitam prisiekti: „Vienas už visus ir visi už vieną“. Geriausia tai padaryti jau sėdint lėktuve, kai kelio atgal nėra, kai jau aišku, kad artimiausius kelis mėnesius teks praleisti kartu. Labai svarbu pasitikėti savo jėgomis, draugais ir... nerti. Nepastebėsi, kaip greitai prabėgs tie, rodos, ilgi mėnesiai. Atsipeikėsi išlipęs darganotą rudenį Vilniaus oro uoste.

Kai labai nori – svajonės pildosi!

Atkelta iš 11 psl.

O mes – žurnalistai, todėl durys atviro. Kai susėdi prie vieno stalo su stambių firmų direktoriais, tada ir per barzdą varvėti pradeda. Iš tikrųjų!

Smagiausia – pažinti naujus žmones, maloniai pasišnekėti ir užmegzti pažintį. Tokių malonių pasisėdėjimų buvo daug. Juos ilgai prisiminsiu. Dar pamiršau paminėti – juk ir MTV žurnalistų konferencijoje teko dalyvauti, ir Lietuvos televizijos sezono pristatymo konferencijoje. Nepakartojama!

Gal žodis „nepakartojama“ čia ne visai tinka. Tačiau bet kuriuo atveju tai, ką paty-

riau ir išgyvenau šią vasarą, yra patys brandžiausi mėnesiai mano gyvenime. Kaip po vasaros atostogų vaikai sugrįžta į mokyklą, vydamiesi vienas kitą ūgiu, taip ir aš šiandien jaučiuosi dvasiškai ir gyvenimiškai stipriai paūgėjusi. Ir nereikia vyti, aš jau aplenkiau savo studijų draugus. Esu tuo tikra. Esu tikra ir dėl to, kad jokiame užsienyje – niekur nebūčiau gavusi tokios dvasinio komforto dozės, tokio pasitenkinimo, tokios pagarbos ir įvertinimo. Aš jį pati išsikovojau, pati užsitarnavau. Kaip? Tik darbu ir užsispyrimu.

Žvelgiu į savo pirmąją vizitinę kortelę,

į žurnalistinio darbo pažymėjimą, į autorines sutartis, kurios dar iki šiol atrodo tarsi sapnas, į straipsnius... Atsimenu lemtingą pokalbį, dar vieną skambutį. Šiandien – trys atskiros redaktorės, trys redakcijos, trys atskiri žurnalai. Gyvenimas įsibėgėja... Matyt, suspėjau į traukinį.

P.S. O dabar susikraunu savo lagaminą. Greitkelyje Vilnius – Kaunas susidėliuoju savaitės planus. Žinau, šiandien į paskaitas nenuėisiu. O kam? Ką aš ten rasiu, ką išgirsiu? Ką sužinosiu? Naktis. Siunčiu straipsnį į redakciją. Kitą – į antrąją. Trečią – į trečią. Aš čia randu laimę!

„Jūsiškė Italy –

▪ **Grazina Širvytė,**
PMDI 1 k. mag

„tai ne mūsų Italija“

Šią vasarą dalyvavau Milano universiteto rengtuose tarptautiniuose italų kalbos ir kultūros kursuose, kurie vyko ne nuo karščio ir dulkių dūstančiame Milane, o didžiausio Italijos ežero pakrantėje, kalnų papėdėje įsikūrusiame nuostabaus grožio miestelyje Garnjane (Gargnano). Šie kursai padėjo ne tik susipažinti su daugeliu kitų pasaulio kultūrų ar patobulinti italų kalbos žinias, bet ir suvokti italų gyvenimo būdo subtilybes.

Lietuva - egzotika

Visų pirma reikėtų pasakyti, kad įdomi buvo šių kursų tarptautinė draugija: susirinko įvairaus amžiaus žmonės iš 32 skirtingų pasaulio šalių. Ne vieną kartą turėjau piešti

Skandinavijos pusiasalį, Baltijos jūrą ir aplink ją esančias valstybes tam, kad daugelis bent įsivaizduotų, kurioje vietoje yra Lietuva. Kai kuriuos europiečius netgi teko įtikinti, kad Lietuvos sostinė tikrai ne Ryga.

Originaliausią versiją pateikė ispanė, maniusi, jog Lietuva yra Italijos miestas. Tiesa, ir pati nežinojau, kuriame pasaulio krašte yra Hondūras, arba negalėjau tiksliai pasakyti, kuriai Afrikos daliai – šiaurinei, pietinei ar centrinei – priklauso Kamerūnas.

Trys savaitės gyvenimo italų šeimoje, savaitgalių išvykos į žymiausius Šiaurės Italijos miestus ir šokiadieniai po paskaitų, praleisti paplūdimyje bendraujant su vietiniais italais, patikėkite, tikrai ne tas pats, kas stengiantis neatsilikti nuo turistų grupės apibėgti Koliziejų, užsukti į vieną kitą garsesnę bažnyčią, išvykstant prisipirkti spalvotų makaronų ir grįžus su pasididžiavimu visiems sakyti: „O taip, aš buvau Italijoje“. Kadangi jau seniai domėjausi italų kalba bei kultūra, viešnagė šioje šalyje man tikrai neturėjo pateikti didelių staigmenų. Ir nepatei-

kė. Tačiau susidūrimas akis į akį su tuo, apie ką buvau tik girdėjusi ar skaičiusi, paliko milžinišką įspūdį, o praėjus porai savaitių sukėlė begalinį Lietuvos ilgesį.

Italų atakos

Pagrindinė priežastis, skatinusi ilgėtis Lietuvos, buvo ta, kad Italija – šalis, kurioje neįmanoma pabūti vienai. Jau pirmąją dieną sau ramiai vaikštinėdama Milano gatvėmis ir apžiūrinėdama miesto išžymybes „įgijau“ du „draugus“, gavau vieno jų telefono numerį. Viskas neatrodo taip gražu žinant, kad eilinis stereotipiškai mąstantis italas

kuriame turėjome nakvoti. Jis mus ne tik palydėjo iki tos vietos, bet pakeliui papasakojo apie savo šeimą, išsiėmęs iš piniginės, parodė mums savo dukterų nuotraukas. Buvo matyti, kad vyriškis iš tiesų didžiuojasi saviškiais, tačiau taip ir nesupratome, kodėl apie juos būtina pasakoti tiesiog gatvėje sutiktiems žmonėms.

Pats svarbiausias kalbamuojų momentu

Po poros savaitių supratusi, kad kitaip nebus, išitraukiau į italų žaidimą „kalbėk su visais apie viską“ ir pati bet kurio gatvėje

Gražiną sužavėjo nuostabaus grožio miestelis Garnjanas ir jo apylinkės

rytų europietes vertina kaip laisvo elgesio, lengvai prieinamas merginas. Kadangi man ant kaktos nebuvo parašyta LIETUVĖ, o ir savo elgesiu bei apranga tikrai neišsiskyrčiau iš italių, teko prieiti išvadą, kad bet kuri savaitgalio popietę be draugijos vaikštinėjanti mergina Milane tikrai susilauks vyriškosios pusės dėmesio.

Antruoju „draugu“ nebuvo taip lengva atsikratyti, ypač po to, kai sužinojo, jog aš – lietuvė. Blogiausia tai, kad italai, nors ir mandagūs, labai atkaklūs: jie visada moka pakreipti situaciją taip, kad tiesiog negali jiems pasakyti nieko bjauraus, jei nenori būti palaikyta mažų mažiausiai nemandagia (aš tikrai nenorėjau dar labiau sugadinti ir taip nekokio, žvelgiant vietinių akimis, Lietuvos įvaizdžio). Ačiū Dievui, mano kantrybės ribos siekė toliau nei italo ir po kelių valandų bendravimo, įbrukęs man savo telefono numerį, jis pasišalino.

Italų šeimos istorija pasakojama tiesiog gatvėje

Pabūti vienai nebuvo įmanoma ne tik išėjus į gatvę, bet ir paskaitų metu, nes net ir trumpiausius pratimus italų kalbos dėstytojai liepdavo atlikti 2-3 žmonių grupėse. Italijoje net bilietėlio nepavykdavo nusipirkti, su pardavėju nepasikalbėjus apie orą ar kokia kita universalioji tema.

Įspūdį paliko įvykis Padujoje, kai su drauge iš Kinijos paklausėme gatvėje sutikto pagyvenusio vyro, kaip nueiti į viešbutį,

sutikto žmogaus paklausdavau kokio nors man rūpimo klausimo, pvz. apie Venecijos kanalų gylį. Keisčiausia, kad užkalbinta senyva Venecijos gyventoja maloniai atsakė į mano užduotą klausimą, o paskui pradėjo keikti turistus, dėl kurių antplūdžių tame mieste jau darosi neįmanoma gyventi. Juk ir aš buvau turistė, bet man jokių priekaištų moteris neturėjo – buvo labai maloni.

Iš trumpo pokalbio su šia moterimi bei daugelio kitų bendravimo situacijų pastebėjau – kol tu bendrauji su italu, jam esi pats svarbiausias. Jis niekada taves neapšauks ar nepadarys nieko tokio, kas priverstų tave pasijusti nepatogiai. Atvirščiai, jis visada bus labai mandagus ir pasiruošęs padėti, atsakyti į bet kurį tavo dominantį klausimą.

Italų kalbos kursus lankiusių žmonių grupė. Gražina (antroji iš dešinės) Italijoje ne tik patobulino savo kalbos įgūdžius, bet ir savo akimis pamatė, kokia ši šalis graži ir spalvinga

Apsipratusi su italų plepumu, Gražina ir pati bet kurio gatvėje sutikto žmogaus dažnai paklausdavo kokio nors jai rūpimo klausimo, pvz. apie Venecijos kanalų gylį.

Būtent iš čia ir kyla garsieji italų pažadai bei nuolatinis vėlavimas. Juk negali prieš tave stovinčiam pačiam svarbiausiam asmeniui atsakyti padėti, net jei žinai, kad to tikrai nepadarysi, arba negali nutraukti pokalbio ir pasakyti, kad jau vėluoji į susitikimą su kitu, dar svarbesniu žmogumi.

Italija – paradoksų šalis

Begalinis italų plepumas buvo mane labiausiai stebinęs, erzinęs ir varginęs dalykas. O kur dar kiti Italijos paradoksai, pavyzdžiui, didžiosios katalikiškos šalies parduotuvėse pardavinėjami atitinkamos formos makaronai, vadinami „angelo pimpaliukais“ („cazzetti d'angelo“), arba 42 metų sūnus, gyvenantis pas mamą, nes jam dar per anksti vesti.

Italijoje įgyta patirtis priverė prisiminti tiesą, kad žinoti – ne tas pats, kas suvokti. Sunku paradoksalius dalykus laikyti savaime suprantamais. Atrodo, būtent tai turėjo galvoje vienas garsus italų žurnalistas, savo knygoje rašęs: „Jūsiskė Italy – tai ne mūsų Italija“ („la vostra Italy non è la nostra Italia“). Nors ir sunkiai užsieniečiams suvokiama Italija yra per daug graži ir spalvinga, kad nesinorėtų vėl ten sugrįžti ir pasijusti pačiu svarbiausiu asmeniu. Tiesa, tik tol, kol kalbi su italu.

Tarp mūsų, mergaičių

Studentiškų vestuvių ypatumai

Atkelta iš 12 psl.

Vestuvių diena – kupina streso ir kuriozų

Atsakant į klausimą, kodėl tuokiamasi, nebaigus studijų, studenčių nuomonės šiek tiek išsiskyrė. Daugelis merginų sutiko, kad, ko gero, pagrindinė priežastis – tai didelė meilė, o nebaigtos studijos vaidina menką vaidmenį. Buvo minimos ir kitos priežastys: tėvų spaudimas, visuomenės požiūris, taip pat užsimezges „meilės vaisius“, kuris tik patspartina įvykius. „Manau, kad dažniausiai vestuves pagreitina mažo, mielo žmogeliuko atsiradimas, kurį kažkodėl visi „reikalu“ vadinama. Antroji priežastis – mylimojo ar mylimosios išvykimas gyventi ar dirbti į užsienį.

Vestuvės – šalčiausią metų dieną

Elvyra teigė, kad didelių kuriozų per savo vestuves jai pavyko išvengti. „Na, išskyrus tai, kad kunigas į bažnyčią mus nušvitė 15 minučių anksčiau. Vėlavo viena nuotaka, todėl sukeitė mūsų santuokų laiką. Taigi kai kurie iš vestuvių ceremoniją važiuo draugai jos taip ir nepamatė. Gerai nors tai, kad dauguma jų iškart važiuo kartu su jaunaisiais. O šiaip viskas praėjo laimingai. Tik planuotos vienos dienos vestuvės tęsėsi tris dienas, bet buvo labai linksma.“

Kristina, kitaip nei kitos kalbintos merginos, tuokėsi ne vasarą, o šaltą žiemos dieną: „Tą dieną Rotušėje kaip tik sukinėjosi

Vestuvės dažnai vadinamos laimingiausia gyvenime diena. Tačiau kartais jos būna kupinos streso ar netikėtų kuriozų

Nors visos pašnekovės sutiko, kad vestuvės – tai svarbus aktas, tačiau taip pat tvirtino, kad po jų gyvenimas beveik nepasikeičia

Trečioji – tėvų leidimas gyventi kartu tik santuokas (kadangi studentai dar nėra pakankamai atiplėšę nuo savo gimdytojų). O pradėti gyventi su savo išrinktuoju juk taip norisi!“, – teigė Agnė.

Įdomių atsakymų sulaukiau į klausimą apie linksms nuotykius vestuvių dieną. Štai keletas įdomesnių minčių: „Jei kada nors kas nors dar kartą pasakys, kad vestuvės yra laimingiausia diena merginos gyvenime – skaudžiai užmėnsiu ant kojos, – pasakojo Margarita. – Tai labai sunki, pilna streso ir visokių kuriozų diena. Dabar suprantu, kodėl sako, kad viskas tą dieną atrodo puikiai – paprasčiausiai nieko dorai nematai. O iš linksmų nuotykių – bažnyčioje per ceremoniją niekaip neužmėniau savo vyrui vestuvinio žiedo. Buvo kartu ir juokinga, ir labai gėda. O baisiausia, kad visa tai buvo nufilmuota...“

žurnalistai ir fotografai, taigi į laikraštį patekome ir mes. Pasirodo, net nenutuokdami pasirinkome savo vestuvėms pačią šalčiausią dieną metuose: termometras tą dieną rodė net minus 30 laipsnių pagal Celsijų. Bet, atrodo, niekas nesusūalo“, – džiaugėsi Kristina.

Labai laukiau respondenčių atsakymo į ketvirtąjį klausimą. Juk labai įdomu, ką šiuolaikinis jaunimas galvoja apie santuoką? Ar vis dar tęsiame savo senąsias tradicijas, kuriuose santuoka suprantama kaip religinis aktas, kuris šventais santuokos saitais sutvirtina (iprasmina) dviejų žmonių sąjungą?

Tradiciniam požiūriui pritarė Margarita: „Niekada nebuvau ir dabar nesu labai religinga, bet sutinku, kad santuoka yra kažkas, ko negalima apsaityti žodžiais... Santuoka yra reikalinga, nes tai ne tik partnerystės įteisinimas civilinėje metrikacijoje, bet ir

tuoktuvės bažnyčioje. Kažkaip visai kitaip tada žiūri į bendrą gyvenimą kartu“.

Gyvenimas po vestuvių nesikeičia

Elvyra mano, kad santuoka suteikia tam tikrą statusą visuomenėje: „Iš tiesų santuoka suteikia statusą „žmona“ ir „vyras“, taip pat vyro pavardę, nors tai, žinoma, laisvai pasirinkamas dalykas. Aš pasirinkau vyro pavardę, bet naująjį variantą, iš kurio galūnės neįmanoma suprasti, ar moteris ištekėjusi, ar ne“.

Iš esmės visos pašnekovės sutiko, kad santuoka yra svarbus aktas, paremtas religiniais kanonais bei tautos tradicijomis.

Na, ir pabaigai pats smagiausias klausimas: kaip pasikeičia gyvenimas po santuokos?

Didelei mano nuostabai, į šį klausimą visos lyg susitarusios atsakė, kad tikrai nepasikeičia, nebent tik į gerąją pusę. „Po santuokos didelių pokyčių ir nepajutome, – sakė Elvyra. – Tik tiek, kad dabar vienas kitą vadiname vyru ir žmona. Bet kad taip galėtume vienas kitą vadinti, nebūtinas dokumentas. Svarbiausia yra meilė, pasitikėjimas, pagarba, mokėjimas išklausti, priimti kompromisus ir daug kitų dalykų, kurie padeda būti darnia ir gražia šeima.“

VDU studentė Margarita prisiminė per savo tuoktuves nutikusį linksmą nuotykių, kai jai niekaip nesisekė vyrui užmėnti vestuvinio žiedo

Redaktorė Eglė Naprytė

Priedą pradėjo parengti: „UVM“ redaktorė Nijolė Kreimerienė, Nerijus Budrys

Maketavo Emilija Lažaunykaitė

Redakcijos adresas: Laisvės al. 53, 214 kamb., 44309 Kaunas, Tel. 327892, El. paštas: uvm@fc.vdu.lt S.L. Nr. 1064

Mūsų adresas internete: <http://uvm.vdu.lt/>

Išleido Vytauto Didžiojo universiteto leidykla. Spausdino „Morkūnas ir Ko“ spaustuvė. Tiražas 500 egz.